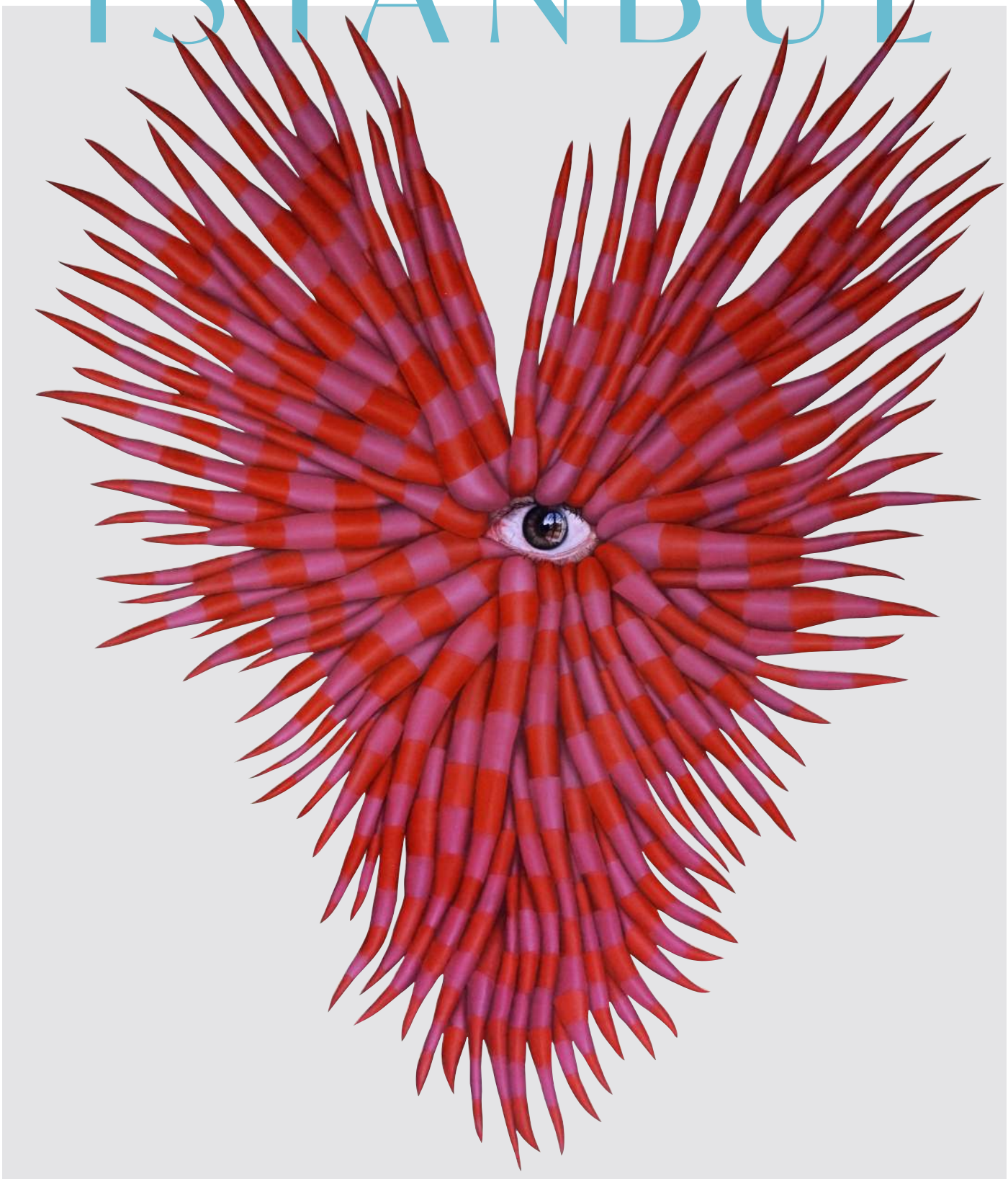
MAYIS 2021
MAY 2021

What's up MAGS

#04

İSTANBUL

AN INSIDER'S GUIDE

İçeriden Bakış

YEMEK Mutfak Kapısından İstanbul **FOOD** Wine and Dine in Istanbul
SANAT Meleklere Mektup **ART** Letter to Angels
MACERA Türkiye'den Tahta Günlükleri **ADVENTURE** Board Chronicles from Turkey

Mayıs 2021
MAY 2021
04

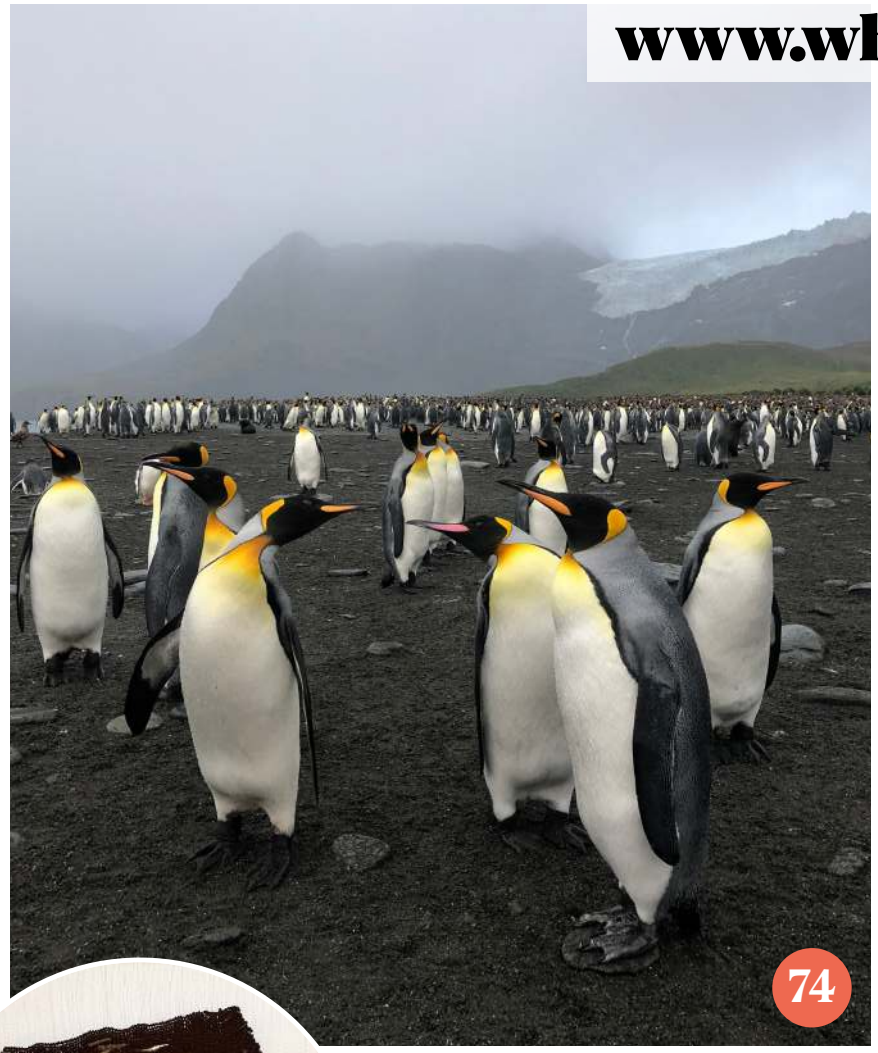
14
MUTFAK KAPISINDAN
FROM THE KITCHEN DOOR
İstanbul mutfağının nabzını tutan iki leziz sohbet. We are keeping the pulse of Istanbul cuisine with two "delicious" talks: Levon Bağış & Pınar Taşdemir.

28
İSTANBUL SPOT ALTINDA
SPOT ON ISTANBUL
İstanbullu mimar ve çok yönlü entelektüel Biltin Toker'in anısına... An ode to Biltin Toker -the Istanbulite architect and polymath.

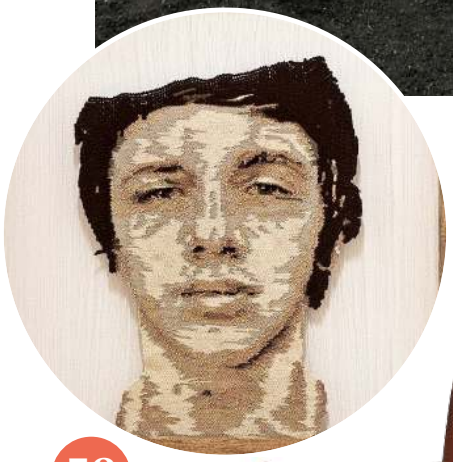
54
MELEKLERE MEKTUP
LETTER TO THE ANGELS
Mehmet Sinan Kuran ve hayatın kaydını tuttuğu çizim defterleri. Mehmet Sinan Kuran and his sketchbooks where he records his life.

Olympos'taki Kunduz Camp'tan bir glamping çadırı (sayfa 9).
A glamping tent from Kunduz Camp in Olympos (page 9).

www.whatsupmags.com

74

38

Fırat Neziroğlu dokuması portre.
A weaved portrait by Fırat Neziroğlu.

10

04
KAPAK I COVER
Bu sayımızın kapağının hikayesi için, sayfayı çevirin.
Turn the page to learn more on the cover of this issue.

MÜZİK KUTUSU JUKEBOX
Sayı #4 için hazırladığımız playlist'i dinlemek için Spotify'da tarayın.
Scan on Spotify for the playlist we have prepared for issue #4

BU SAYIYI VE DAHA FAZLASINI ONLINE OKUMAK İÇİN.
CLICK TO READ THIS ISSUE AND MORE ONLINE.

Sıradaki NEXT

07 Kent nasıl hack'lenir? ♦ İlkbahar-Yaz kültür ajandası ♦ Şimdi İstanbul'a dair ne okumalı? ♦ Ege'den Karadeniz'e yaz sığınağı oteller
How to hack a city? ♦ Spring – summer cultural calendar ♦ What to read about Istanbul now? ♦ Summer shelters from the Aegean to the Black Sea

Arzu Nesnesi OBJECT OF DESIRE

10 Sanatsal kesimlere ve siluetlere gardıroplarda yer açın!
Open space for artsy cuts and silhouettes in the wardrobe.

Tasarım DESIGN

12 Sofraları yücelten seramik tasarımları. Ceramic designs elevating the table.

İlham INSPIRATION

38 Dokuma tablolarıyla Fırat Neziroğlu. Fırat Neziroğlu with his weaved pictures.

Sinema CINEMA

46 Yönetmen Eylem Kaftan ile ilk kurmaca filmi Kovan üzerine.
A conversation with director Eylem Kaftan on her first feature film The Hive.

Macera ADVENTURE

66 Babür Vatansever'in dağdan denize uzanan tahta günlükleri.
Board chronicles of Babür Vatansever from the mountains

Rüya Proje DREAM PROJECT

74 Antarktika seyahatiyle beraber yedi kıtaya adım atan en genç Türk olan Barkın Özdemir.
Barkın Özdemir: the youngest Turk who stepped into seven continents after his Antarctic trip.

İstanbul Spot Işığında

SPOT ON ISTANBUL

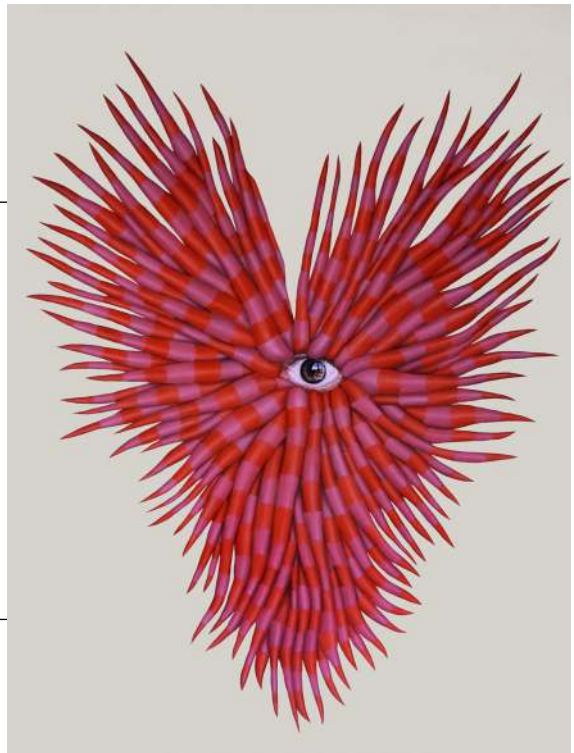
Bugünün İstanbul'u, eski ve yeni, pis ve güzel, geriye ve ileriye giden çizgilerin birbirine karıştığı bir şehir laboratuvarından farksız. Hiçbir kitap, çelişkiler yumağı bu şehrin karakterini tasvir etmeye "Spot On İstanbul" kadar yaklaşmadı. 80'li yılların ortalarından kalma bu kışkırtıcı kent rehberi, İstanbul'da bir sahafta onu günyüzüne çıkardığım günden beri hem şehir gezilerim hem de yazılarım için bitmeyen bir ilham kaynağı. Kitabın editörü Biltin Toker, bir mimar, film analisti, senaryo yazarı, siyasi danışman ve keskin antropolog bakışına sahip bir kültür araştırmacısı olarak potasında bir dizi yeteneği eritmiş, Türkiye'nin son "şeytani entelektüellerinden". Oğlu Alaz Toker, 25 yıl sonra zamanın mührünü açıp babasının anısını yeniden ziyaret ederken, onu şekillendiren sosyal koşulları ve İstanbul'la olan çok özel ilişkisini de ustalıkla tasvir ediyor. Pergelin bir ayağını İstanbul'a dayayıp buradan dünyaya bakacağımız yeni bir *What's Up MAGS: İstanbul* sayısına daha hazır mısınız? Öyleyse, arkanıza yaslanın ve fırsatınız varken yolculuğun tadını çıkarın!

Today's Istanbul is nothing less than an urban lab where the old and the new, the filthy and the beautiful, the conservative and the progressive mingles. No book has ever come as close as "Spot On Istanbul" to portraying the contradictory character of the city. This thought-provoking city guide from the mid-80s has been a true source of inspiration for my city strolls, as well as for my writing ever since I have "unearthed" it at a second-hand bookseller in Istanbul. Its editor Biltin Toker should be regarded as one of the last "demonic intellectuals" of Turkey, who melted a set of talents in his pot as an architect, film analyst, scriptwriter, political advisor, and cultural researcher with the sheer eye of an anthropologist. His son Alaz Toker revisits the memory of his father, opening the seal of time after 25 years (page 28), and proficiently portraying the social conditions that shaped his father and his very special relationship with Istanbul itself. Are you ready for another issue of *What's Up MAGS: Istanbul*, where we put one leg of the caliper on Istanbul to go around the globe? So, take a seat and enjoy the ride while you can!

Özgür Gezer

KAPAKTA ON THE COVER

Bu sayının kapağında yer alan Mehmet Sinan Kuran imzalı "Untainted Love" (kumaş üzerine baskı, ışıklı kutu), sanatçının PG Art Gallery'de Aralık 2018'de açılan ve genç sanatçılarla kolektif bir çalışmanın eseri olan "Introvert" adlı sergisinden. Sanatçıyla röportajımıza göz atmak isteyenler, sayfa 54'e buyursun! On the cover of this issue, we present you the "Untainted Love" (print on fabric, lightbox) by Mehmet Sinan Kuran. This artwork was first exhibited at "Introvert" -a collective art project created by Mehmet Sinan Kuran together with a group of young artists and staged at PG Art Gallery in December 2018. To read our interview with the artist, please proceed to page 54!

Kuşbakışı Galata Kulesi. Barkın Özdemir'in (syf. 74) Galata favorileri için sitemizi ziyaret edin!
Bird's eye view of Galata Tower. Visit our website to see the Galata favourites of Barkın Özdemir (page 74).
www.whatsupmags.com

What's up MAGS

İMTİYAZ SAHİBİ
GRANT HOLDER
NU TEK STUDIO İSTANBUL ADINA
HİLAL ÖZDEMİR

İCRA KURULU BAŞKANI
EXECUTIVE PRESIDENT
ŞAMİL ŞENOCAK

GENEL YAYIN YÖNETMENİ (sorumlu)
EDITOR-IN-CHIEF
ÖZGÜR GEZER
ozgur@whatsupmags.com

KREATİF DİREKTÖR
CREATIVE DIRECTOR
GÜNEY SU
guney@whatsupmags.com

YAZI İŞLERİ KOORDİNATÖRÜ
EDITORIAL COORDINATOR
RANA YALVAÇ
info@whatsupmags.com

KATKIDA BULUNANLAR
CONTRIBUTORS
Gülay Özdemir, Hulusi Nusih Tütüncü, Nelson Dalto, Alaz Toker, Çağla Küçükdereli, Selim Şumlu.

KURUMSAL İLİŞKİLER
CORPORATE RELATIONS
MİNE GÜNDÜZ
mine.gunduz@nutekstudio.com

YAPIM PRODUCTION

NU TEK STUDIO ISTANBUL

Vişnezade Mah. Süleyman Seba Cad. No: 79 İç Kapı No: 01
Akaretler, Beşiktaş, İstanbul
Tel: +90 212 403 54 03

What's Up Mags, Nutek Studio İstanbul tarafından T.C. yasalarına uygun olarak 3 ayda bir yayımlanmaktadır. Dergide yayımlanan yazı, fotoğraf, illüstrasyon ve konuların her hakkı saklıdır. İzinsiz, kaynak gösterilerek dahi alıntı yapılamaz. What's Up Mags is published by Nutek Studio İstanbul seasonally, in accordance with the laws of Republic of Turkey. All material is strictly copyright. No part of this publication may be reproduced in whole or in part without permission of the copyright holder.

Modern Kadının Stil Ajandası

HEMEN OKUYUN!

GARDIROP MAN NİSAN SAYIMIZ

Tüm Dijital Platformlarda!

TURKCELL DERGİLİK'TE

VODAFONE DMAGS'DA

DİJİTAL BASIN'DA

www.gardiropmagazin.com

SIRADAKİ

NEXT

Şimdi şehirde olup bitenler. Here and now in the city.

Kent Senin

THE CITY IS YOURS

Eğer sokağınızın veya şehrinizin herhangi bir köşesini sevmiyorsanız, neden hack'lemiyorsunuz? İstanbul'da Onaranlar Kulübü'nün başını çektiği gönüllüler, bir süredir duvar resimleri ve 3D printer'lardan çıkma üç boyutlu yerleştirmeler yapmakla kalmayıp atıl alanlara işlev de kazandırıyorlar. Bütün bunlar, kent sakinlerinin şehirlerini düzenlemeyi sadece yerel yönetimlere bırakmadığı yeni çağın habercisi.

If you don't like any part of your street or city, just hack it! The volunteers led by the Onaranlar Club in Istanbul not only make murals and three-dimensional installations around, but also transforn unfunctional corners of the city. All this heralds a new era in which city dwellers do not leave organization of their cities to local governments only.

Instagram: @onaranlarkulubu

İlkbahar-Yaz Ajandası

SPRING-SUMMER CALENDAR

7 TEMMUZ'A KADAR |
UNTIL 7TH JULY
PSM Caz Festivali
PSM Jazz Festival
Zorlu PSM
Temmuza kadar devam edecek festivalde Pet Shop Boys, Yael Naim ve Woodkid gibi ağır toplar var. Islandman'in Okay Temiz'le sahne alacağı performansı da merakla bekliyoruz!
The festival will host big guns like Pet Shop Boys, Yael Naim and Woodkid until July. We are looking forward to Islandman's performance with Okay Temiz as well!
www.zorlupsm.com

3-6 HAZİRAN |
3RD-6TH JUNE
Contemporary Istanbul
Lütfi Kırdar International Convention and Exhibition Center
Contemporary İstanbul, 15. buluşmasında yine Avrupa ve Asya'nın en iyi çağdaş sanatçılarını ve galerilerini bir araya getiriyor.
Contemporary Istanbul brings together the prominent contemporary artists and galleries from Europe to Asia at its 15th session.
www.contemporaryistanbul.com

1 NİSAN – 29 HAZİRAN |
1ST APRIL – 29TH JUNE
İstanbul Film Festivali
Online
40. yılını kutlayan İstanbul Film Festivali, global pandemi koşullarında gösterimlerini online yapmaya ve 3 aya yaymaya karar verdi. Program duyurusu ve bilet satışları her ayın başında.
İstanbul Film Festival celebrates its 40th anniversary! The foundation has decided to expand the online event to three months due to the global pandemia. The program and ticket sale are announced at the start of each month.
film.iksv.org

25 MAYIS-29 HAZİRAN
25TH MAY-29TH JUNE
Richard Wilson: Stealing Space
Pilevneli Gallery
İngiliz sanatçı Richard Wilson, mekan algımızla oynayan enstalasyonları ve heykelleriyle ilk kez İstanbul'u ziyaret ediyor.
British artist Richard Wilson will visit Istanbul for the first time with an exhibition bringing together his iconic intallations and sculptures that play with our sense of space.
www.pilevneli.com

8 AĞUSTOS'A KADAR
UNTIL 8TH AUGUST
İmkansız Eve Dönüş
Impossible Homecoming: Etel Adnan
Pera Müzesi | Museum
Sıra dışı bir sanatçıyla tanışmaya hazır mısınız? İzmirli Rum bir anne ve Şamlı Osmanlı subayı bir babanın çocuğu olarak 1925 yılında Beyrut'ta dünyaya gelen ressam, yazar ve şair Etel Adnan'ın eserlerinden bir retrospektif, Pera'da.
Are you ready to meet an extraordinary artist? The works of the painter and poet Etel Adnan, who was born in Beirut as the daughter of a Smrynaean Greek mother and a Damascene Ottoman officer, visits Pera with a retrospective.
www.peramuzesi.org.tr

Üstten: Contemporary İstanbul'dan bir eser; İstanbul Film Festivali'nin afişi.
From above: An artwork from Contemporary Istanbul; the poster of Istanbul Film Festival.

Kitap Ayracı

BOOKMARK

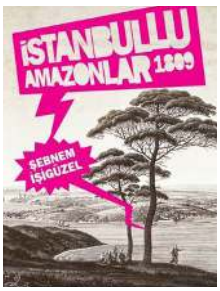
Şimdi İstanbul'a dair ne okumalı?
What to read about Istanbul now?

İSTANBUL'UN YÜZLERİ
Özden Karababa, Cinius,
Mart | March 2021
İstanbul aşığı 10 ünlü, şehrin sürprizli tezatlarını yorumlarken favori mekanlarını da paylaşıyor.
10 celebrated İstanbul lovers share their thoughts on the city's suprising contrasts, as well as their favorite places.

BALYANLAR
Büke Uras, Korpus,
Mart | March 2021
Balyan ailesinin özel arşivinden daha önce görülmemiş fotoğraflarla Osmanlı mimari tarihinin özel bir dönemine bakış.
A gaze into a special epoch of Ottoman architecture with previously unseen pictures from the private archives of Balyan family.

İSTANBULLU AMAZONLAR 1809
Şebnem İşiguzel, İletişim,
Nisan | April 2021
Osmanlılar kadın sultanlar tarafından yönetilseydi ne olurdu? Tarihin akışını tersine çevirmeyi hayal eden eğlenceli bir roman.
What would happen if Ottomans were ruled by women sultans? A fun novel imagining to reverse the course of history.

Yaz Sığınakları
SUMMER SHELTERS

DOĞAL I NATURAL
KUNDUZ KAMP
Olympos
@kunduzcamp

STİLLİ I STYLISH
KABAK DOME SUITES
Faralya, Fethiye
@kabakdome

SANATÇI I ARTSY
BONJUK BAY
Marmaris

ETNİK I ETHNIC
PULİ MİNİ OTEL
Çamlıhemşin, Rize
@puliminiotel

Kabak Vadisi manzalı Kabak Dome Suites.
Kabak Dome Suites overlooking the Kabak Bay in Fethiye.

Sevdiğimiz Çizgiler

LINES WE LOVE

Sanatsal kesimlere ve siluetlere gardıroplarda yer açın! Open space for artsy cuts and silhouettes in the wardrobe.

ZEYNEP TOSUN
Black Sea Upland koleksiyonundan korse ve pantolon. Corset and trousers from Black Sea Upland collection.
zeyneptosun.com

SUDİ ETÜZ
İpek eşarplı turuncu mini ceket. Orange mini jacket with silk scarf.
sudietuz.com

MEHRY MU
Deri/hasır LouLou çanta. LouLou bag with leather/rattan.
mehrymu.com

RUMİ SU
Matriarchal Memories ipek fular. Matriarchal Memories silk scarf.
rumisu.com

NACKIYE
Pamuklu karpuz kollu Lolita üst.
Lolita cotton puff-sleeve top.
nackiye.com

Dantel Bardak | Glass
MUJ DESIGN

Toprak Kardeşliği

SOIL MATES

Sofraları yücelten seramik tasarımları.
Ceramic designs elevating the table.

Pavlova Tabaklar | Plates
TOULINE CERAMICS

Beykoz Porcelain
Reedition
SANTİMETRE STUDIO

Halka Vases
MESUT ÖZTÜRK

MUTFAK KAPISINDAN

ISTANBUL FROM THE KITCHEN DOOR

İstanbul'un imparatorluk mutfağından Anadolu şaraplarının yerel yemeklerle beklenmedik uyumuna; mahalle aralarına çekilen nitelikli şef restoranlarından, pandemide kendini baştan yaratan yeme & içme sektörüne, İstanbul mutfağının nabzını tutan iki leziz sohbet...

We are keeping the pulse of Istanbul cuisine with two "delicious" talks, spanning from the legacy of the city's imperial cuisine to the unexpected harmony of Anatolian wines with Turkish food, from the trend of new small chef restaurants popping up inside neighborhoods to the local wine & dine sector recreating itself during the pandemic...

Röportajların tam versiyonu için / For full version of interviews: www.whatsupmags.com

Pandemi döneminde geçici olarak kapılarını kapatan SuB Karaköy Hotel bünyesindeki Foxy Karaköy.
Foxy Karaköy which is located inside SuB Karaköy Hotel temporarily closed its doors during the pandemic.

Levon Bağış

ANADOLU: ŞARABIN ANAVATANI
ANATOLIA: HOMELAND OF WINE

2011'de Beyrut'a gittiğimde Bekaa Vadisi'nde inanılmaz bağlar gezmiştik ve çok şaşırmıştım. Siz de tanıştığınız batılılardan böyle tepkiler alıyor musunuz? Türkiye'de şarap mı üretiliyor kardeşim, diyen oluyor mu?
Aslında çok mantıklı "Türkiye'de şarap mı üretiliyor kardeşim?" diye sormaları. Avrupa kanallarında ne zaman Türkiye ile ilgili bir haber yayınlansa, Yeni Cami önünde güvercin besleyen kadınlar, Kapalı Çarşı vs gösterilir. İnsanlar böyle gördüğü zaman, Türkiye'yi herhangi bir Orta Doğu ülkesinden çok da farklı algılamıyor. Tabii bu, biraz da konuya hakim olmamakla alakalı, çünkü Türkiye dünyada şarap üretilen yerlerin en eskilerinden; Ermenistan ve Gürcistan ile beraber. Lübnan ile kıyaslayacak olursak; oradaki üretim de çok yüksek miktarlarda değil ama daha göz önünde, ve dünyayla daha fazla ilişkisi var...

Fransız etkisi olsa gerek...
Evet, Lübnan'daki şarap bağlarının sahipleri genelde Fransız Levantenler, fakat her üründe olduğu gibi "hikaye" satıyor biraz. Lübnan İç Savaşı'nda tarihi Chateau Musar şaraphanesi çatışma bölgesinden üzüm geçireceği zaman, iki tarafın ateşkes ilan ettiği anlatılır. Türkiye aslında çok daha büyük bir hikayeye sahip. Baktığımız zaman, Dionysos bu topraklarda doğmuş. Tevrat'a bakarsanız üzümün ilk yetiştiği yer, Ağrı (Ararat) Dağı'nın etekleri... Türkiye'de 1000'e yakın yerel üzüm çeşidi var, fakat biz

When I visited Beirut in 2011, I was astonished by the incredible vineyards in the Bekaa Valley. I was very surprised to learn that there was wine production in Syria as well! Do you get such reactions from the western people you meet? Do they go like: "Hey, do you produce wine in Turkey? Really?"
In fact, they have a reason to ask that. Whenever European TV channels report from Turkey, they show women feeding pigeons in front of the New Mosque, or oriental scenes from the Grand Bazaar, the Spice Bazaar, etc. When people are exposed to the country that way, they do not differentiate Turkey from any other Middle Eastern country. Wine production in Turkey comes as a surprise to many. This is due to not having a good grasp of the subject matter, though, since Turkey is one of the oldest wine producing regions of the world, together with Armenia and Georgia. If we compare it with Lebanon; the production there is not very high either, but their producers are more visible, and have better connections with the rest of the world.

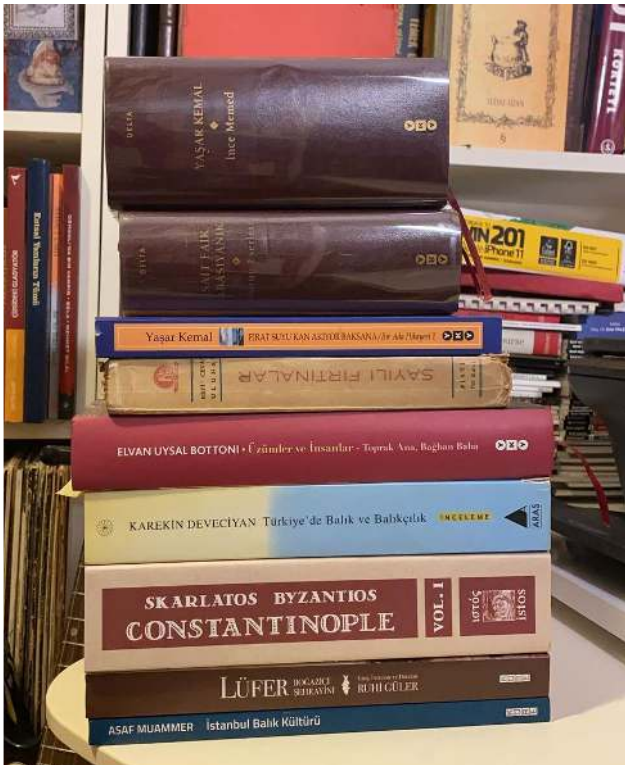
There must be a French influence...
Yes, the owners of the vineyards in Lebanon are mainly French Levantines, but it is "the story"

En üstten: Levon Bağış, Eceabat'taki Porta Caeli şaraphanesinde; lakerda ve topik şarap sofrasında.
From the top: Levon Bağış at the Porta Caeli winery in Eceabat; a wine table with lakerda and topik.

Fotoğraflar Levon bağış'ın izniyle
Photos courtesy of Levon Bağış
Portre fotoğrafı ◆ Portrait by Derya Turgut

bunları kullanmayı, anlatmayı, sahip çıkmayı çok düşünmüyoruz.

Aslında biz de son 20 yılda şarabı yeniden tanıdık. Sizin hazırlığı süren yeni kitabınız bir boşluğu mu dolduracak?
Neredeyse 20 yıldır şarap kültürünü anlatıyorum. 2005'te o sıralar çalıştığım firma için yaklaşık 80 -100 sayfalık, *Şarabın ABC'si* adlı bir kitapçık hazırlamıştım. Hala kitapla alakalı çok fazla soru alıyorum. Şimdi onun daha geniş ve hikayeli halini hazırlıyorum. Bir üzüm cinsinden 1000 sene kadar önce Herodot da bahsettiyse, bunu anlatmak istiyorum. Yani teknik bilginin dışında, hikaye ve anekdotların da bir araya geleceği bir kitap oluyor. 1000'e yakın yerli üzüm cinsinin hepsini birden anlatmaya tabii ki soyunmuyorum ama en azından şu anda ticari olarak şarapçılıkta kullanılan 33 yerel üzümümüzü, insanlara kaynak sağlayacak şekilde anlatmayı hayal ediyorum. Bu memlekette yüzyıllardır, belki bin yıllardır şarap üretiliyor; şarapla beraber yemekler yeniyor.

Üstte, soldan: Foxy Nişantaşı'nda bir masa; Levon Bağış'ın kütüphanesinden.
Above, from the left: A table set up in Foxy Nişantaşı; from the personal library of Levon Bağış.

that sells, like any other product. There are such legendary stories about the historic Chateau Musar, for example. During the Lebanese Civil War, it is told that the warring factions would declare ceasefire only when Chateau Musar was about to transfer grapes between its vineyards and winery controlled by different groups. If you think about it, Dionysus was born in this land. In the Old Testament it is mentioned that grape was first grown on the slopes of Ağrı Mountain (or Mount Ararat). There are almost 1000 local grape varieties in Turkey, but we do not embrace and use them, or tell their story.

In fact, we have rediscovered wine in the last 20 years in Turkey. I know that you have been working on a new book on wine culture. Do you aim to fill that gap?
I have been giving talks and seminars on wine culture for almost 20 years. In 2005, I prepared a booklet of 80 to 100 pages titled *Şarabın ABC'si* (ABC of Wine), for the company I was working for at the time. I still get too many questions about the book and now I want to prepare a broader and more storied version of it. If Herodotus talked about a grape variety 1000 years from

Ekmeğin, peynirin, ve büyük ihtimalle şarabın ilk yapıldığı toprak burası.

Anadolu üzümlerini tanıtmak istediğiniz birisine bir sofra kurmanız gerekse, şaraba eşlik etmesi için ne koyardınız o sofraya?
Bu toprakların en kıymetli gastronomik lezzetlerinden bir tanesinin pastırma olduğunu düşünüyorum. Pastırma muhteşem bir şeydir ve şarapla uyumu da çok güzeldir. Hem tuzluluğu, hem baharatlılığı... Sonra mutlaka lakerda koyardım: Hem İstanbul'a özgü, hem de insanlık tarihi açısından çok kıymetli bir şey. Karadeniz'den yapılan ilk ticaret, tuzlu balık ticareti. Üçüncü bir şey daha koysam, mutlaka midye dolma olurdu. Ermeni usulü yapılmış... Bana soracak olursanız, Anadolu'yu en iyi anlatan yemek bu olabilir.

Yanına şarap ne olurdu?
Midye dolmayla böyle çivi gibi, asidi yüksek bir Narince şahane olur. Pastırmayla da köpüklü bir şarap çok güzel olabilir. Lakerdayla ise mineralli bir beyaz Emir güzel olabilir.

Üstte: FoxyMobl'in eve servis paketleri. Karşı sayfada, üstten saat yönünde: Porta Caeli Bağları; Foxy Karaköy; Foxy'nin leziz tabaklarından biri.
Above: FoxyMobil's take away packages. The opposite page, clockwise from the top: The Porta Caeli Vineyards; Foxy Karaköy; from the Foxy menu.

now, I would like to tell it as well. It will be book where stories and anecdotes come together, besides technical knowledge. I do not attempt to describe all the 1000 local grape varieties, but 33 of them that we currently use in commercial winemaking. Wine has been produced in this country for centuries -for thousands of years perhaps. Meals have been enjoyed with wine. This is the land where bread, cheese and wine (probably) were first made.

If I asked you to set a table for some guests who are not familiar with Anatolian grapes, what would you put on that table to accompany the wine?
I think one of the most precious gastronomic flavors of these lands is *pastırma* (or pastrami). Pastırma is amazing and it goes well with wine -I mean, its saltiness and spiciness... I would definitely put pastrami on the table first. I would definitely put *lakerda*. That is something unique to Istanbul and very important for human history. The first item traded from the Black Sea was salted fish. If I were to put a third gastronomical item, it would definitely be *midye dolma* (stuffed mussels) that is prepared in the old-fashioned, Armenian style. If you ask me, this may be the dish that best describes Anatolia.

What kind of wine would you pair with them?
I think a Narince with its high acidity would be wonderful with stuffed mussels, and a glass of sparkling wine would be very nice with pastrami. With lakerda, an Emir with high minerality from the volcanic terroir of Cappadocia would be a beautiful match.

You opened a very nice wine bistro called Foxy in Karaköy at December in 2019. Then, the world came to a halt due to the Coronavirus, when you had just started the engines! What did you aim with that place?
Chef Maksut (Aşkar), who has been my friend for 25 years, and I had a lifelong dream. Foxy is a place that brings wine down to

"EKMEĞİN, PEYNİRİN VE BÜYÜK İHTİMALLE ŞARABIN İLK YAPILDIĞI YER BURASI.
THIS IS THE LAND WHERE BREAD, CHEESE AND WINE (PROBABLY) WERE FIRST MADE."

Bağ fotoğrafı ◆ Vineyard photo by Derya Turgut

YAKIN PLAN ZOOM

Sağda: Foxy Karaköy mutfağından. Altta: Porta Caeli mahzeninden fıçılar. Karşı sayfada: Porta Caeli Bağları'ndan.
Right: From the kitchen of Foxy Karaköy. Below: Barrels in the cellars of Porta Caeli Winery. Opposite page: Porta Caeli Vineyards.

Bağ fotoğrafı ◆ Vineyard photo by Derya Turgut

Aralık 2019'da Karaköy'de Foxy adlı çok hoş bir şarap bistrosu açtınız. Tam motorlar yeni ısınmaya başlamıştı derken, Corona ile beraber dünya bir belirsizliğe kapanınca Nişantaşı şubesiyle yola devam ettiniz. Foxy'de ne yapmak istediğinizden biraz bahsedelim mi?
Yirmi yıllık arkadaşım şef Maksut (Aşkar) ile şarabı beyaz örtülü ortamda sunulan "kasık" bir şey olmaktan çıkaran, "keşke olsa da gitsek" dediğimiz mekanı açtık aslında.

Menüdeki en sevdiğiniz kalemler hangileri?
Bir et tartar yapıyoruz, altında rus salatasıyla beraber. Onun dışında topik ve kızarmış karnıbaharımız var menüde. Bir de Maksut'un yaptığı humusumuz var. Bunlara bayılıyorum. Kendi pastırmamızı yapmak da başından beri çok istediğim bir şeydi ve yapıyoruz.

İstanbul'un sevdiğiniz birkaç mekanını sorsam...
Bana Boğaz'da olmayı hissettiren yer, Kandilli'de Suna'nın Yeri'dir. Böyle eski bir çardak altında, vapur iskelesinin yanında, caminin köşesinde, görüş alanında bir çeşmenin olduğu, Boğaz kenarında bir yer. Daha ne olsun yani? Birine "İstanbul nedir"i anlatmak istiyorsan, götürüp oturtacaksın.

earth and serves it at a relaxed context, unlike the swanky white-tablecloth restaurants. We actually opened the place where we would be frequenters ourselves.

Can you list some of your favorite items on from the menu of Foxy?
We serve meat tartar, on a bed of Russian salad. Apart from that, our *topik* and fried cauliflowers are nice. We also have Maksut's signature hummus. I love all of them. Making our own pastrami was something I longed for, and now we do it. It is very nice.

What are some of your Istanbul favorites?
The place that makes me feel the Bosphorus is Suna's Place in Kandilli. A place under an old gazebo, next to the ferry pier, at the corner of a mosque, on the edge of the Bosphorus, where there is also a historical fountain. What else do you need? If you would like to show what Istanbul truly is, you should take people there and sit.

Instagram: @levonbagis, @foxyistanbul

"BANA BOĞAZ'DA OLMAYI HİSSETTİREN YER, KANDİLLİ'DE SUNA'NIN YERİ.
THE PLACE THAT MAKES ME FEEL THE BOSPHORUS IS SUNA'NIN YERİ İN KANDILLI."

Pınar Taşdemir

MUTFAKTA ZEN
ZEN IN THE KITCHEN

Mutfak tuhaf, çok koşuşturmalı ve aslına bakarsan stresli bir sahne gerisi. Araka'nın mutfağında Zen'i bulabildin mi? Nasıl bir düzenin var?
Bunu şu an fark ettim ki aslında başarılı bir mutfağın temel prensipleriyle Zen'in temel prensipleri bire bir örtüşüyor. Hep aynı standartta, aynı kalitede, makul zamanda çıkartabilmen gerekir yemeği. Bu da farkındalık ve odaklanma gerektirir; dikkatsizlik etme lüksün yoktur. Şimdiye kadarki mutfak geçmişimi düşünecek olursam, Araka'nın mutfağı aslında çocuk oyuncağı. Ufak bir menü var; pandemi öncesinde gecede en fazla 40-42 kişiye yemek veriyorduk. Ekibimden yana çok şanslıyım; enerjileri yüksek, donanımlı, işlerine ve hayatlarına sahip çıkan genç insanlar... Biraz ailece işletilen lokantalar gibi Araka.

Pandemi döneminde beş ay kadar kapalı kaldık ve her şeyin geçmesini bekledik. Dükkanda bir tabağın mutfaktan masaya yolculuğu saniyelerle ölçülürken, dakikalarca yol giden bir yemek sunmak benim aklımın pek alabileceği bir durum değildi ve bunu yapmamak için çok direndim ama paket servisi korktuğum gibi olmadı. Tahmin etmediğim bir talep gördük. Suadiye'ye, Bakırköy'e, Kilyos'a kadar gönderim yaptık. Daha çok özel günler veya kalabalık aile yemekleri için tercih edildik. Paketi gönderip işi bitirmedik. Evde kaç derecede, nasıl

The kitchen is like a backstage -weird, hectic, and stressful. Have you been able to find "Zen" in your kitchen?
I have realized right now that the basic principles of a successful kitchen and Zen philosophy are exactly the same! You need to serve a dish in a reasonable time, and always with the same standard of quality. This requires mindfulness and getting focused. You don't have the luxury to be careless. Considering my culinary resume so far, Araka's kitchen is easy as a "piece of cake" actually. There is a small menu in Araka. We were feeding a maximum of 40-42 people a night before the pandemic. It is a small operation. I am very lucky with my team. It consists of young and well-equipped people with a high energy level. Araka is a bit like family-run restaurants.
During the pandemic, we were off

Üstte: Şef Pınar Taşdemir, Yeniköy'deki restoranı Araka'da.
Above: Chef Pınar Taşdemir is at her restaurant Araka in Yeniköy.

Fotoğraflar Pınar Taşdemir'in izniyle ◆ Photos courtesy of Pınar Taşdemir

ısıtıldığına kadar takip ettik giden yemeği.

Yemeklerinle insanları nasıl şaşırtıyorsun?

Sadece belirli dönemlerde temin edebildiğim malzemeler beni heyecanlandırıyor. Geçen yaz yeşil eriğe takmıştım. Bu yıl sakurayla (kiraz çiçeği) ilgili ciddi planlarım var. Geçenlerde, mevsiminin son günlerinde ayvayı daha önce kullanmadığımız hangi şekillerde kullansak diye hayalini kurduk ekibimle. Değişiyor hep. Kan portakalı diyoruz, bir başlık atıyoruz. Kuzuda, balıkta, tatlıda, sirkede, zeytinyağlıda, farklı zamanlarda farklı kullanımlar hayal ediyoruz.

Herkesin zaruretten içe döndüğü bu dönem, bazılarımız için güç toplama dönemi oldu. Sen de Gain TV'de "Sakin" projesiyle karşımıza çıktın. İzleyenler ne bulacak bu programda?

Ben kurulu bir stüdyoya girip reçete verip yemek yapmak

Üstte, soldan: Kargı tulum peyniri ve ısırgan otlu levrek; Araka'nın yemek salonundan bir köşe.

Above, from left: Sea bass with wild herbs and tulum cheese; a corner from the dining hall of Araka.

for about five months, waiting that everything would pass away. The journey of a plate from the kitchen to table in a restaurant is measured in seconds, but I was not ready to serve it in minutes to homes. So, I resisted doing it for a while. Then I realized that takeaway does not have to be as I feared. We had an unexpectedly high demand. We even sent food to remote neighborhoods like Suadiye, Bakırköy and Kilyos! We have mostly been preferred for special occasions or crowded family meals. Our job does not finish when we send the food package. We also follow up the meal, how it is heated and served at home too.

How do you surprise people with your plates?

Seasonal ingredients excite me more. I like using ingredients in several different ways during the limited period that I can find them, or I preserve them to use later. I was obsessed with green plums last summer, and I have serious plans of using sakura (cherry blossom) in my plates this year. Recently, we tried to imagine using the quince in ways that we have not tried before. The ingredients change constantly. We focus on blood oranges, for example, and use them in lamb or fish recipes, in desserts, or we infuse them with vinegar and olive oil.

"BU YIL YEMEKLERİMDE SAKURAYI (KİRAZ ÇİÇEĞİ) KULLANMAKLA İLGİLİ CİDDİ PLANLARIM VAR.
I HAVE SERIOUS PLANS OF USING SAKURA (CHERRY BLOSSOM) IN MY PLATES THIS YEAR."

istemedim. Bunun çok örneği var zaten, farklı bir iş yapmak istedim. Dışarıda olalım dedim; Çınar Oskay da beni bu konuda destekledi ve Gain TV, düşlediğimden daha da iyi bir format ortaya çıkarmamızı sağlayan Nuve Film ekibiyle buluşturdu beni. Yönetmenimiz Mustafa Köksalan ile tanışınca iş rengini daha da belli etti; ilk toplantıda ASMR içeriği olmasına karar verdik. Açılımı: "Autonomous Sensory Meridian Response" (Otonom Duyusal Meridyen Tepki). Bu bir çeşit beyin orgazmı, gıdıklanması olarak da tanımlanıyor. Programda konuşma yok. Doğadaki sesler, örneğin bıçakla birşey doğrarken, odun keserken, dal kırarken, yemek fokurdarken, cızırdarken çıkan sesler var sadece ve bu izleyeni olumlu etkiliyor. Yemek tarifi vermekten çok, insanların birkaç dakikalığına da olsa zihinlerini dinlendirebilecek, aslında çoğunluğumuzun hayali olan şehirden kaçış planlarına belki daha yakınlaşmalarını sağlayacak meditatif bir içerik olmasını istedik. Yeni dünya düzeninde "lüks"ün, "cool"

Altta: Isabella üzümlü kuru fasulye ile ördek konfit. Karşı sayfada, üstten saat yönünde: Pınar Taşdemir, Gain TV'deki "Sakin" adlı programda; Araka'nın girişi; Araka'nın yemek salonundan.
Above: Duck confit with beans cooked in Isabella grapes. Opposite page: Pınar Taşdemir seen at her program "Sakin" (Calm) broadcasted on Gain TV; the entrance of Araka restaurant; from the dining hall of Araka.

The big shutdown has been an opportunity to pool strength for some of us. We have also seen you on Gain TV with a program called "Sakin" (Calm). What does it offer to the audience?
I didn't want to enter a studio and do just another cooking program, where I would demonstrate recipes. There are many examples of this format already. I wanted to do something else and to be outdoors. Journalist Çınar Oskay has supported me for this project and Gain TV has matched me with the team of Nuve Film and Mustafa Köksalan, as the director. Together, we created even a better format than I had dreamed of. At the first meeting, we decided to make an ASMR type of content. That abbreviation stands for "Autonomous Sensory Meridian Response". It is also described as a kind of brain orgasm or tickling. There is no speech in the program format. You only hear the sound of cutting wood or the food bubbling or sizzling… The sounds of nature affect the viewer very positively. Rather than giving a recipe, we wanted to present meditative content that could relax the audience for a few minutes, and actually get them closer to an escape plan from the city, which we all dream of. In the new world order, the definition of "luxury" or being "cool" has changed. Shopping, consuming, damaging global resources are not "cool" anymore. We understand the importance of respecting nature more and more, every day. Although the one-day shooting was physically very tiring, I came back home with a completely empty mind. That was exactly what I aimed for the program.

What would you put on a table that symbolizes Istanbul?
I would prepare a very colorful menu like Istanbul itself, also including some all-time classics. An Armenian client in Changa had given us a *topik* recipe once,

"YENİ DÜNYA DÜZENİNDE 'LÜKS'ÜN TANIMI DEĞİŞİYOR. IN TNE NEW WORLD ORDER, THE DEFINITION OF 'LUXURY' HAS CHANGED."

araka

olmanın tanımı değişiyor. Alışveriş yapmak, tüketmek, dünya kaynaklarına zarar vermek "havalı" değil artık. Doğaya saygı duymanın önemi her geçen gün daha iyi anlaşılıyor. Bir gün süren çekim fiziksel olarak çok yorucu geçmesine rağmen, ben kafamı boşaltmış olarak döndüm. Aslında tam olarak hissettirmek istediğimiz de buydu!

İstanbul'u simgeleyen bir sofraya neler koyardın?
İstanbul'un öne çıkan tatlarına yer verilmiş, İstanbul gibi çok renkli bir menü hazırlardım. Çok sık rastlanmasa da, Changa'da Ermeni bir müşterimizin bizimle paylaştığı etli bir topik reçetesi vardı mesela, ona mutlaka yer verirdim. Bir Boğaz balığı olsun isterdim menüde. Geçen yaz ilk defa denediğim mor salkım likörüyle bir tatlı hazırlardım. İstanbul'un eskicilerinden topladığım "Süleymaniye işi" şamdanlarla donattığım ve adını İstanbul'dan alan istanbulensis (İstanbul çiğdemi) veya erguvanlarla süslediğim bir sofra olurdu.

Hangi mahallenin çocuğusun?
Ben uydu kent çocuğuyum. Yani bu büyük ve akıllı evler ilk yapıldığında öyle deniliyordu. Bahçeşehir'in ilk yıllarında geçirdim çocukluğumu. O zamanki Bahçeşehir'in şimdikiyle alakası yoktu tabii. Mahalle kültürünü ve eski İstanbul'u o yaşlarda bile daha çok sevmeme rağmen, orada büyümüş olmak güzeldi. İlk gençlik yıllarımız için idealdi. Gece yarılarına kadar dışarıda olabildiğimiz, açık hava sineması, havuzu, her türlü spor alanı olan, ailelerin de çocuklarında akıllarının kalmadığı, rahat, eğlenceli ve güvenli bir ortamda büyüdüm. Son dokuz senedir ise Emirgan'da 120 yıllık bir evde yaşıyorum ve bundan dolayı çok mutluyum.

Instagram: @pinar_tasdemir, @araka.istanbul

Sağda: Sokalı ayran aşı. Karşı sayfada: Araka'da gruplara özel hazırlanan ziyafet sofrası.
Right: Cold yogurt soup with soka pickle. The feast table prepared for groups at Araka Restaurant.

unusually prepared with meat. I would definitely put it on the table. I type of fish caught in the Bosphorus would also be on the menu. I would prepare a dessert with the wisteria liqueur that I made last summer for the first time and adored! It would decorate the table with "Süleymaniye" style candlesticks collected from antique shops and with the flowers of Istanbulensis (a type of indigenious crocus) and judas trees that characterize the city.

Which neighborhood do you belong to?
I am a "satellite-city" girl. We used to call them like this when these clusters of big and smart houses were first built. I spent my childhood in Bahçeşehir, when it was first set up. Of course, Bahçeşehir had nothing to do with what it is now. Even though I liked neighborhood culture and old Istanbul at that age, it was nice to have grown up there. It was ideal for early teenagers. I grew up in a comfortable, fun and safe environment where we could be outside until midnight, with an open-air cinema, pool and all kinds of sports facilities, and our parents were not obsessed with the security of their children. For the last nine years, I have been living in a 120-year-old house in Emirgan and I am very happy about this.

"İSTANBUL'U ANLATAN BİR SOFRAYA BOĞAZ BALIĞI VE MOR SALKIM LİKÖRÜNDEN BİR TATLI KOYARDIM.
FOR A TABLE TO SYMBOLIZE ISTANBUL, I WOULD SERVE FISH CAUGHT IN THE BOSPHORUS, AND A DESSERT PREPARED WITH WISTERIA LIQUEUR."

SPOT
ON BILTIN
TOKER

İsviçre, Basel'deki Messeplatz (Sergi Meydanı, Herzog & de Meuron imzalı.
Messeplatz (Exhibition Square) in Basel, Switzerland by architects Herzog & de Meuron.

Modern mimariye ve kent araştırmalarına katkısı hafızaların derinliklerinde gizli kalmış İstanbullu mimar ve çok yönlü entelektüel Biltin Toker'in anısına...
An ode to Biltin Toker, the Istanbulite architect and polymath, whose contribution to modern architecture and urban research is hidden in the depths of memories

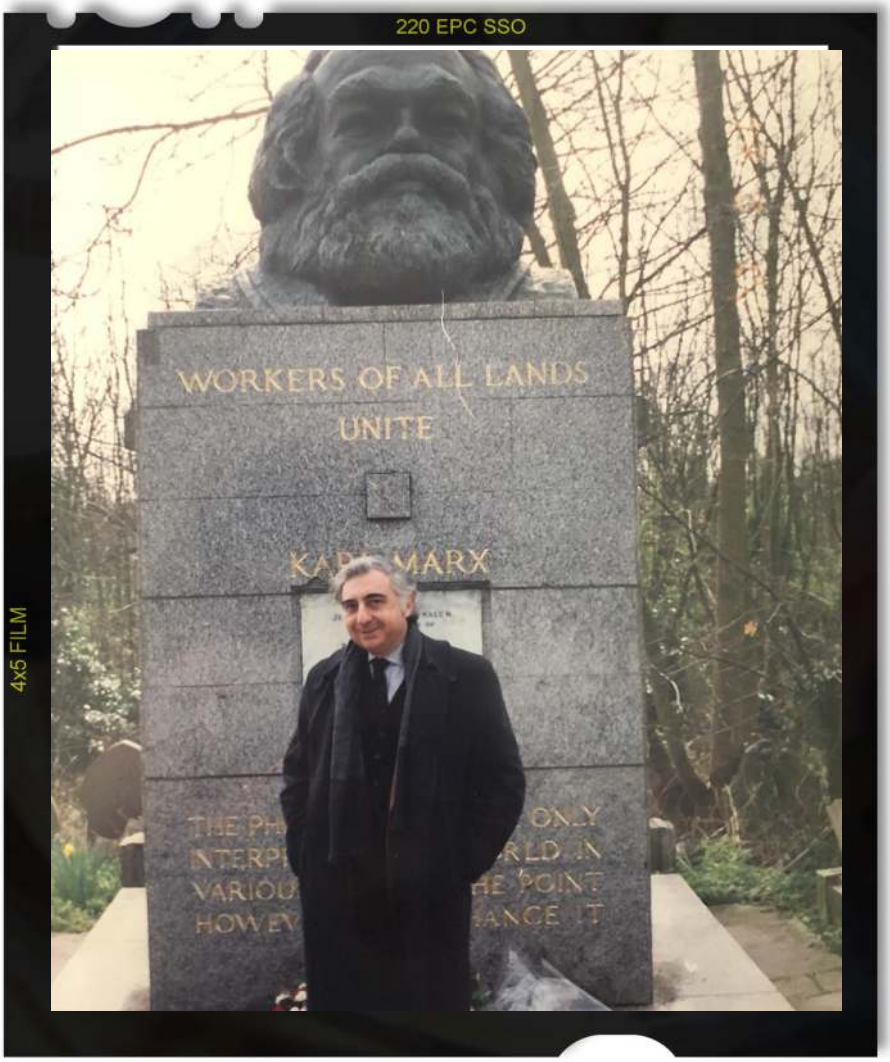
Yazı ◆ Words by ALAZ TOKER

Yazının tam versiyonu için / For full version of interviews: www.whatsupmags.com

Segui Il Tuo Corso, e Lascia Dir Le Genti*

DANTE ALIGHIERI

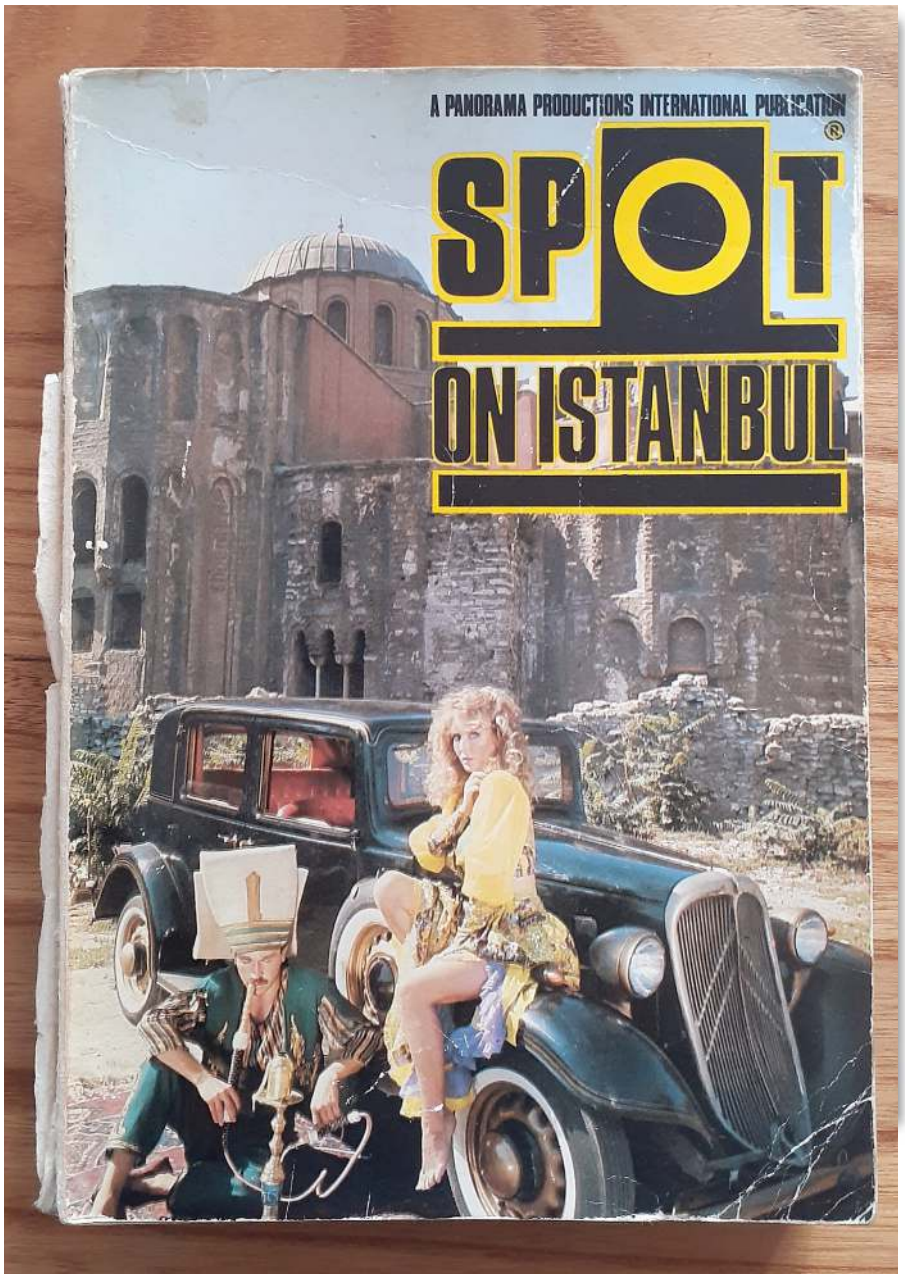
İnsanlar babaları hakkında konuşmaktan hoşlanmazlar, hele ki babaları ölü ise… Paylaşılan anlar ve anılar (ister keyifli, ister acıklı, ister derin, ister yüzeysel) mutlaka bir iz bırakmıştır ve o "iz"in olduğu gibi kalması istenir. Ben de benzer duygular içindeyim, daha doğrusu içindeydim. Ölümünden tam yirmi beş yıl sonra beni bulan sevgili Özgür Gezer ile babam Biltin Toker hakkında konuşmaya başladığımda zihnimde ilk anda canlanan bir sözün, uzun bir sürecin sonunda kaleme alınan böylesi bir yazının başlığı olacağı hiç aklıma gelmezdi.

Çocuklar, özellikle de oğullar için baba özeldir. Ve bu salt Freud söylediği için değil, her baba-oğul ilişkisinin "biricikliğinden" kaynaklanır. Baba-oğul ilişkisinin bir de toplumsal yönü vardır ki bu yazının asli konusu odur. Babam özelinde artık pek az temsilcisi hayatta kalmış bir kuşağın genel özelliklerine değinerek, bize ve bizden sonrakilere müphem de olsa onlardan bir "iz sunabilme" aracılığını üstleniyorum; buna mecbur olduğumu hissediyorum.

Bir insan hem yersiz yurtsuz, hem de bir o kadar bir mekana/kente bağlı olabilir mi? Biltin'in anne tarafından yedi kuşak İstanbullu olması, aile bireylerinin hem İmparatorluk hem de Cumhuriyet dönemlerinde kah entelektüel, kah hariciyeci, kah hekim olarak önemli görevlerde bulunup daima göz önünde olmaları, şehirle hatırı sayılır manevi bir bağ kurmasında etkili olduysa da; daha mütevazı baba tarafının memuriyetten ötürü Anadolu'da yaşadığı göçebe hayatın neticesinde -1910'larda "Büyük Savaş" ve "Tehcir"in de etkileriyle- Burhanettin

* "Sen kendi yolundan git; bırak diğerleri ne derlerse desinler." Marx'ın Kapital'in açılışında yer verdiği söz.
"Follow your own road, and let the people talk." The verse that Marx quotes at the opening lines of Capital.

Solda: Biltin Toker, oğlu Alaz Toker ile. Altta: Sahaflarda hala bulunabilen bir "Spot on Istanbul" kopyası. Karşı sayfada, üstten: Biltin Toker, babası Burhanettin Toker ile; Londra'da Marx'ın mezarının başında.
Left: Biltin Toker with his son Alaz Toker. Below: "Spot on Istanbul" is still available in booksellers. Opposite page, from the top: Biltin Toker with his father Burhanettin Toker; at Marx's grave in London.

People do not like to talk about their fathers, especially if their fathers are dead… Shared moments and memories (whether blissful or sad, deep or superficial) have surely left a mark, and that "mark" is desired to remain as it is. I have similar feelings -more precisely, I had. When I started to talk about my father Biltin Toker with dear Özgür Gezer, who has found me twenty-five years after his death, I would never imagine that the first word dropping to my mind would be the title of this very article, put down on paper after a long term.

The father is special for children, especially for the sons. And this is not just because Freud said it, but because of the "uniqueness" of every father-son relationship. There is also a social aspect of the father-son relationship, which is the main subject of this article. I undertake the role of a mediator here to present a "mark" (albeit vaguely) to us and those to come after us, by referring to the general characteristics of a generation whose few representatives survive today. Actually, I feel obliged to do so.

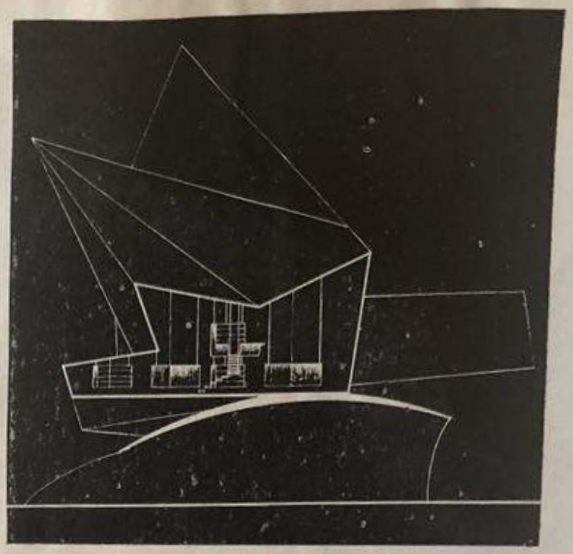
Could a person, who has no homeland, be attached to a place / city? The fact that Biltin's mother's side had been Istanbul residents for more than seven generations -and that the family members played important roles both during the Ottoman and Republican times as intellectuals, diplomats, and doctors- had contributed to his spiritual connection with the city. On the other hand, his father's family had a humbler nomadic life in Anatolia (due to a civil service post, as well as the impact of the "Great War" and the "Deportation" during the 1910s), which resulted in the departing of the whole family from this mortal world, except Burhanettin Toker. This should have contributed to his sense of "homelessness".

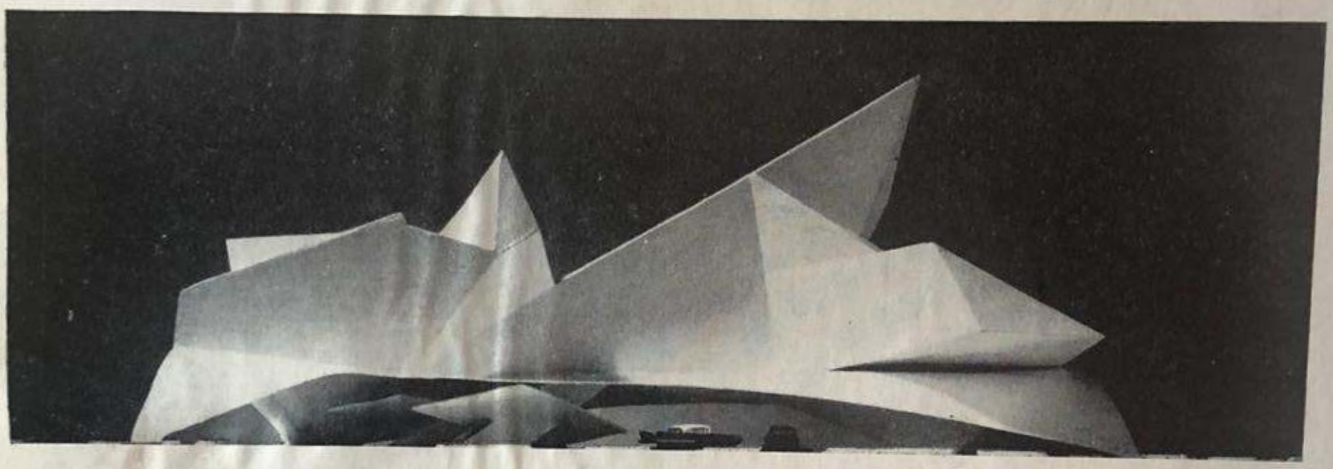
What if a well-educated, talented, intelligent, young and beautiful daughter of a well-established Istanbul family and a hardworking, disciplined young doctor with professional ideals come together? Whatever happens, happen and Biltin Toker is born on

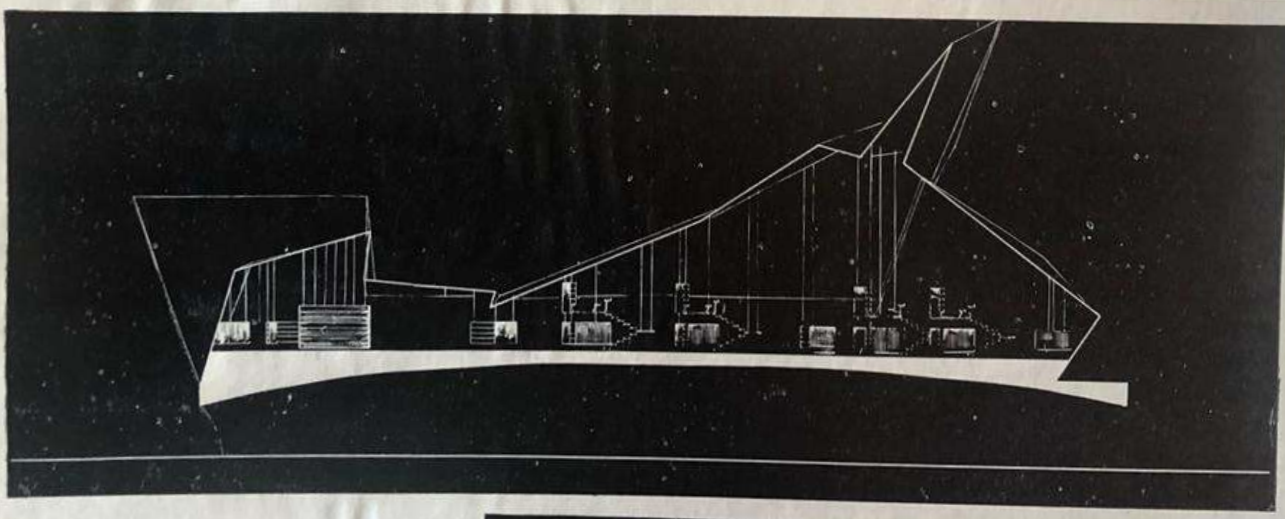
(*continued from page* 15)

inches below main floor level, reached by steps. 3. children's section, 5 feet above main floor level, reached by a ramp. There are no windows. The building is air-conditioned. There are two aquariums, one for tropical and one for deep-sea fish. The space below the building is a car park, the access to which is indicated by 2 foot high grass covered concrete forms. Space for approximately 25,000 books is provided.

Furniture: There are three main units, all of which hung from the ceiling. 1. single-storey unit consisting of four shelves holding 400 books. 2. double-storey unit consisting of two sets of four shelves suspended above each other holding 800 books, the upper storey of which is reached by a staircase.

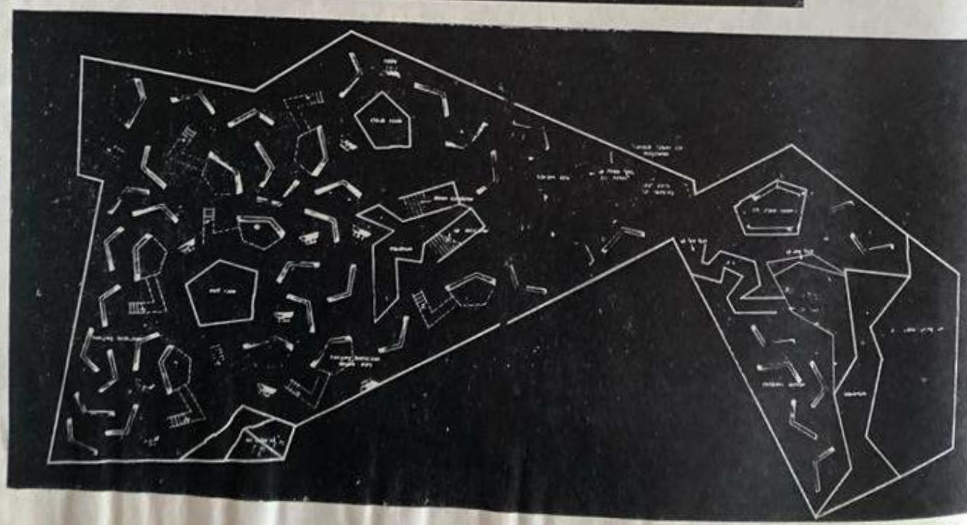

The upper storey has a seat and reading shelf. 3. a combined seat-table unit. All units are made of plastic.

Colour scheme: White and black. The concrete base, concrete shell and forms for grass are white. The building is built in white translucent plastic. The sections of the library are delineated by changes in colour of the floor, either black or white. The colour of the furniture units are in contrast to the floor. The reference system is marked on the bookcases in the contrasting colour.

Lighting: Units are lit by individual spotlights at varying heights. The tables, rooms and escalators are separately lit. The underneath of the building is floodlit at night.

Toker hariç tüm ailenin bir anda fani dünyadan göçüp gitmesi, hayatında yersiz-yurtsuzluğun etkisine işaret ediyor.

Köklü bir İstanbul ailesinin, iyi eğitim görmüş, gustosu olan, zeki ve güzel kızı ile hayatta her pozisyona tırnakları ile kazıyarak gelmiş, disiplinli ve mesleğinde idealleri olan genç bir doktor bir araya gelirse ne olabilirse o oluyor ve Biltin Toker doğuyor -tam da İkinci Dünya Savaşı arefesinde, 12 Kasım 1937'de…

O dönem benzer sosyal statüdeki tüm İstanbullu ailelerde olduğu gibi, Biltin'in de en iyi şekilde yetişmesi için azami derecede çaba sarf ediliyor. Bugünkü perspektiften bakıldığında garip, zorlama, salt varsıllık göstergesi olarak algılanabilecek ama o dönem için son derece doğal olduğu üzere; çok küçük yaşlardan itibaren Fransız ve Rus mürebbiyeler eşliğinde büyütülerek çokkültürlülüğe gözünü açmak, ortaokulu bitirdiğinde beş dile ana dili gibi hakim olarak dünya klasiklerinin tamamına vakıf olmak, piyano çalmak, eskrim yapmak, yemek pişirmek (çok iyi bir gurme idi) ve o dönemin entelijansiyası ile iç içe olmak, ailesinin Biltin için yaptığı -ve belki de kendisinin o dönemde ciddi anlamda ayırdına varamadığı- en önemli altyapı yatırımlarıydı.

Evdeki bu altyapıyı sağlamlaştırmasına olanak tanıyan ilk kurum EHB (English High School for Boys - şimdiki Nişantaşı Anadolu Lisesi) ise, bunu sınıfsal bir temele oturtup perçinlemesini sağlayan da mimari okumak için gittiği İngiltere'de geçirdiği yıllardı. Bir kişi her ne kadar kıvrak bir zekaya ve farklı bir öngörüye sahip olsa, saygın bir aileden gelse, aldığı eğitim ve entelektüel donanımla tüm felsefi/edebi/siyasi külliyata hakim olsa da; bunları sınıfsal bir temele oturtarak doğru yerde, doğru zamanda, doğru amaçlar ve doğru insanlar uğruna kullanmaktan imtina ediyor ise tüm bu birikimin tarihsel süreçte hiçbir anlam taşımayacağının ayırdına varıyordu.

Biltin'in, yurda dönmeden önce İngiltere (Oxford/Londra) ve ABD'de (Berkeley/Kaliforniya) geçirdiği onbeş yıl boyunca yaptıklarını burada yazmaya sayfa yetmez ki bunlar zaten bu yazının konusu da değil. 1960'larda ortaya koyduğu tasarım ve söylemlerle bir anda dönemin kurulu düzeninin tüm şimşeklerini üzerine çeken ve ekmeği yirmi beş yıl sonrasında Zaha Hadid tarafından yenilen PAM (Progressive Architecture Movement) adlı mimari oluşumun isim babası olan; London School of Film Technique'de (yine kurucusu

Karşı sayfada: Biltin Toker'in zamanı için hayli sıra dışı olan mimari proje çizimlerinden.
Opposite page: Some architectural projects of Biltin Toker that are way ahead of his time.

the eve of the Second World War, on the 12th November 1937.

As was the case with all Istanbul families with similar social status at the time, a maximum effort was put to ensure that Biltin is raised and educated in the best possible way. Having grown up with French and Russian tutors from a very young age had opened his eyes to multiculturalism, and enabled him to master five languages at a native level and cover all the main world classics when he graduated from secondary school. He was good at playing piano, fencing and cooking (he was a real gourmet). He didn't quite realize it at the time, but getting socialized with the intelligentsia of the period was also part of the infrastructural "investment" his family made to Biltin. When it is taken out of context and looked at from today's perspective, all these could be perceived as strange, meaningless, coercive and pure indicators of wealth, but they were quite natural for Istanbul of that period.

EHB (English High School for Boys -now Nişantaşı Anatolian High School) was the first institution that allowed him to consolidate this background, and the years he spent in England to study architecture enabled him to start interpreting things on a social class basis. A person could have a quick wit and a deep foresight. He could come from a highly respected family. He could have the best education and intellectual equipment. He could have digested a large corpus of philosophical / literary / political works. But now, he was starting to realize that all this accumulation would actually have no meaning in the historical process, if that person refrains from using these qualities at the right place, at the right time, for the right purposes and for the right people.

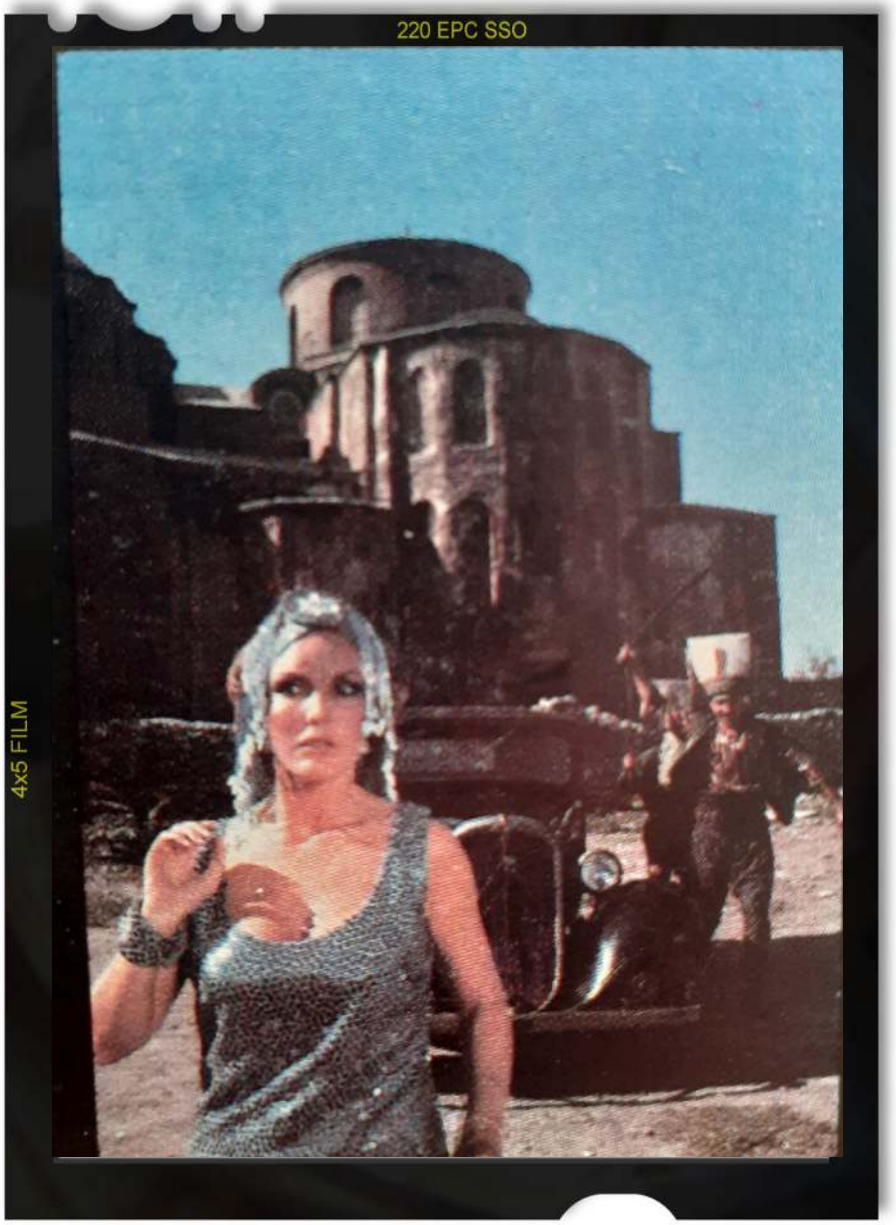
There is not enough space here to talk about what he did during the 15 years he lived between England (Oxford / London) and the USA (Berkeley / California) simultaneously. He was the godfather of the architectural organization of PAM (Progressive Architecture Movement) that challenged the established order and raised the devil with the designs and discourses it put forward in the 1960s. Zaha Hadid would reap the fruits of those designs twenty-five years later. He held workshops with many legendary film directors from Alfred Hitchcock to Fritz Lang at the London School of Film Technique (thanks to the provocative popularity of the *Meanwhile* magazine that he co-founded!). He conducted orchestral pieces from Handel and Schönberg in St. Paul's Cathedral in London with the insistence of his friends and also as an irony

olduğu *Meanwhile* dergisinin popülerliği sayesinde!) Alfred Hitchcock'tan Fritz Lang'a pekçok efsanevi film yönetmeniyle workshop'lar gerçekleştiren; biraz kader biraz da arkadaşlarının zorlaması eseri Londra'da St. Paul Katedrali'nde aynı gün içinde hem Handel hem de Schönberg'in eserlerini orkestra şefi olarak idare eden; Kaliforniya'da kütüphaneden Karl Marx'ın *Kapital*'ini ödünç alması ve fikirdaşlarıyla toplantılar yapmasını müteakip evine dinleme aletleri yerleştirilen; seyyar satıcı kılığındaki FBI ajanları tarafından aylarca takip ve tacize maruz kalıp sonunda sınır dışı edilen; yetmişlerin başında nihai olarak yurda dönüş yapan biri hakkında, bir paragrafta daha fazla ne söylenebilir ki?

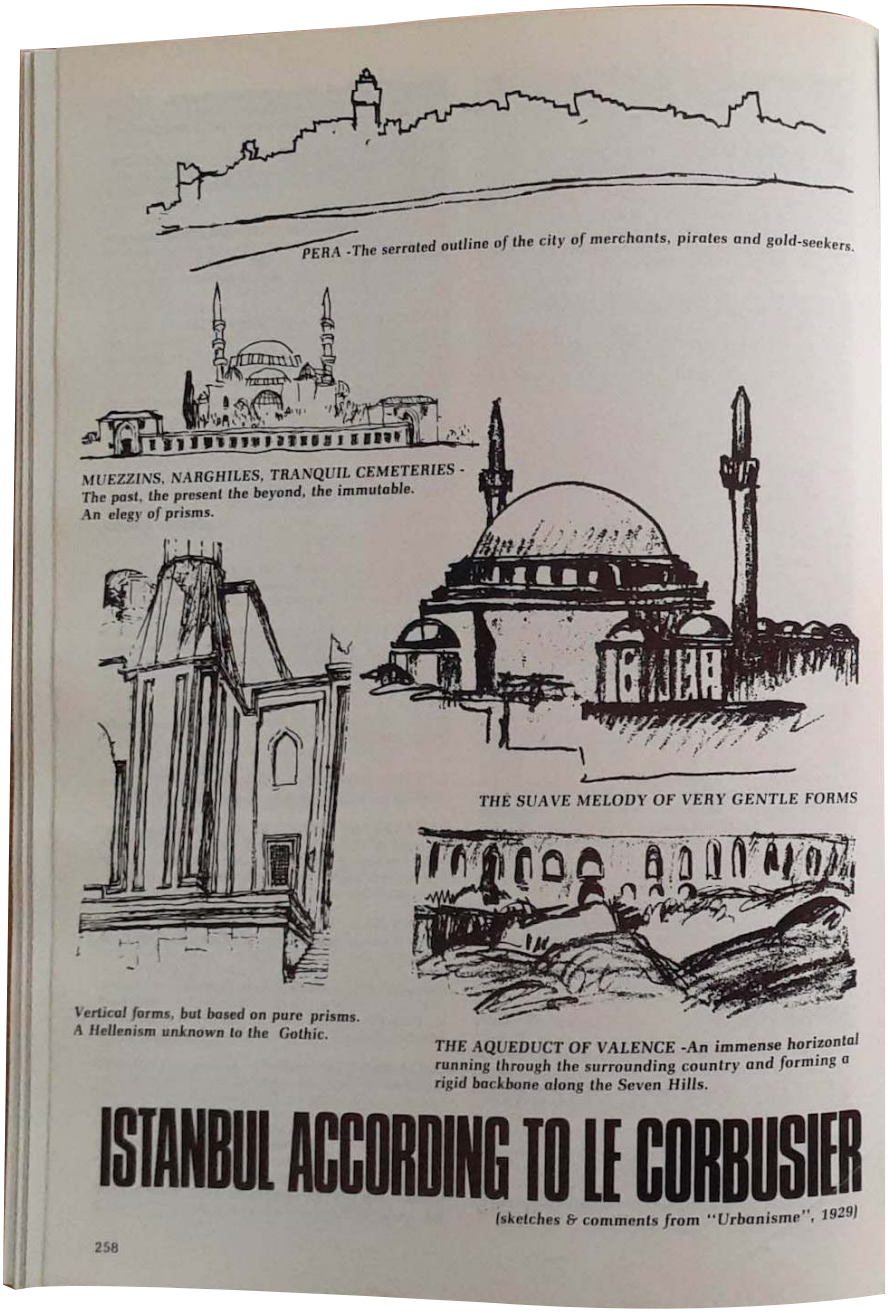
Peki Biltin Toker İstanbul'a döndükten sonra başlıca ilgi alanlarından olan sinema-film-müzik eleştirileri yazmak, kendi kriterlerine uyan mimari projelerde yer almak ve hayatının aşkıyla evlenip çocuk sahibi olmaktan başka ne yaptı?

Tam da bu yazının konusu olan kısma gelmiş oluyoruz: Biltin Toker ve İstanbul. Her meslekte olan çıraklık-kalfalık-ustalık üçlemesinin kanımca o anda ikinci aşamasında bulunan Biltin, on yıl boyunca adeta bir "flaneur" edasıyla gözlemlemeye; aynı zamanda mütemadiyen üretmeye ve değiştirip/dönüştürmeye devam etti. Sonuçta ortaya *Spot on Istanbul*'un 1986 tarihli dördüncü ve son versiyonu çıktı. *Spot on Istanbul*'u nasıl tanımlayabilirdiniz ki? İngilizce yazılmış pek çok maddeden oluşan, A'dan Z'ye bir İstanbul Rehberi demek geliyor insanın içinden ama o harikulade eseri derinlikten yoksun hale getirdiği için bu benzetmeden uzak durmayı yeğliyorum. A harfine bakıldığında Ayakkabıcı Abdullah'ın aslında Beyrutlu çok zengin ayakkabıcı bir Süryani ailenin torunu olduğu, aile İstanbul'a göçüp ilerleyen yıllarda maddi açıdan durumu kötüleştiğinde ayakkabı boyacılığına başladığı, kırk yılı aşkın süredir mütevazı ve entelektüel kişiliğiyle tüm bölge esnafı ve mahalle sakinleri tarafından el üstünde tutulduğu, gündüzleri xx sokağının başında, akşam altıdan sonra ise yine aynı sokakta otuz metre ilerideki xxx meyhanesinde bulunabileceği, iki tek rakı atıp sohbet edebileceği misafirlerin varlığından daima çok zevk alacağı gibi bilgilerin Abdullah'ın boyacı tezgahındaki güleç bir fotoğrafla beraber paylaşıldığını ve bunun yaklaşık yedi yüz sayfa boyunca

Siyah çerçeveli kareler:"Spot On Istanbul"un kapağında, Suna Yıldızoğlu Molla Zeyrek Camii'nde -eski Bizans Pantokrator Kilisesi. Altta: Mimar Le Corbusier'nin İstanbul çizimleri.
In black frames: Front cover of "Spot On Istanbul" features Suna Yıldızoglu at the Molla Zeyrek Mosque -former Byzantine Pantocrator Church. Below: Architect Le Corbusier's Istanbul sketches.

of fate. After borrowing Karl Marx's *Capital* from a Californian library and holding meetings with his co-thinkers, listening devices were planted in his home and he got deported after months of harassment by FBI agents, disguised as street vendors. What more could be said of a person in a paragraph?

After his return to Istanbul, what did Biltin Toker do, other than writing cinema and music reviews, taking part in architectural projects matching his criteria, as well as marrying with the love of his life and having children?

Now we have come to the subject line of this article: Biltin Toker and Istanbul. At the time, Biltin was at the second stage of his apprenticeship-journeyman-mastership trilogy. He continued to observe the city like a "flaneur" for ten years, while he continuously produced and modified / transformed at the same time. The result was the fourth and the last version of Spot on Istanbul -published in 1986. How could one define *Spot on Istanbul?* First of all, it was an A to Z Istanbul Guide written in English, consisting of many encyclopedic articles. I would prefer to avoid this shallow metaphor, though, as it undermines the depth of this wonderful work. Let us look at the letter A to find "Abdullah the Shoemaker" article, for example. We would read to learn that he was the grandson of a very rich shoemaking Syriac Christian family from Beirut, that the family later migrated to Istanbul and worsened financially in the following years, and then he started shoe-shining out of necessity, that you could always find him at the corner of xx street in Beyoğlu, where his father's house was located, that he had been admired by all the tradesmen and residents of the region for more than forty years due to his extremely humble and intellectual character, that you could find him at xxx tavern located thirty meters further on the same street after six in the evening, and that he would always enjoy the presence of guests to chat him over a few glasses of rakı…All this information had been squeezed into a one-eighth page article, accompanied by a smiling portrait of Abdullah. The book expanded to almost seven hundred pages

Z'ye kadar, akla hayale gelmeyecek her türlü konu başlığı / kişi / kurum ile dalga dalga çeşitlendirildiğini düşündüğünüzde, hem niceliksel hem de niteliksel olarak tahayyül edilmesi güç zenginlikte bir hazine ile karşı karşıya olduğunuzu anlıyorsunuz.

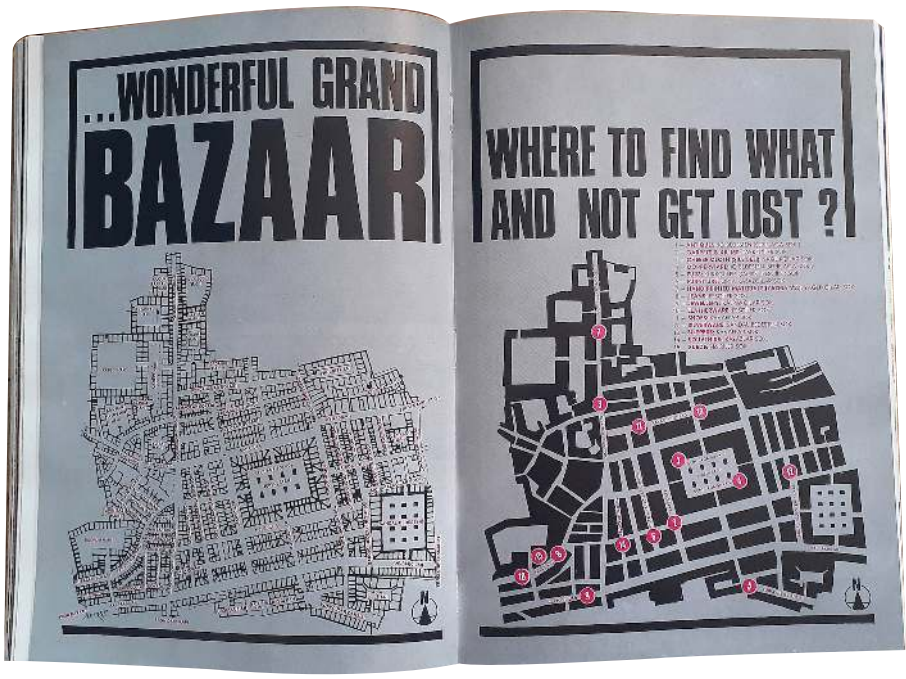
Biltin Toker, "ustalık dönemi" eseri olan 1986 basımı *Spot On Istanbul*'dan sonra ne yazık ki sadece on yıl daha yaşadı ve henüz 59 yaşındayken, 26 Ekim 1996'da, babası Burhaneddin Toker gibi kalp krizinden vefat etti. Hayatının son on yılının başlıca çalışmaları arasında; dostu Nurettin Sözen'in 1989 seçim kampanyasını organize edip dönemin "Talancı" yerel yönetimine karşı kazandığı zaferi; MSÜ'de Şehir ve Bölge Planlama Kürsüsü'nde verdiği uzun soluklu ve öğrencileri tarafından hala "emsalsiz" olarak nitelendirilen "Kentbilim" derslerini ve Aralık 1996'da kente dair açık bir platform olarak Galata'da açılışına hazırlandığı, farklı disiplinlerden öncüleri bir araya getiren "Kent Dinamikleri Enstitüsü"nü sayabiliriz.

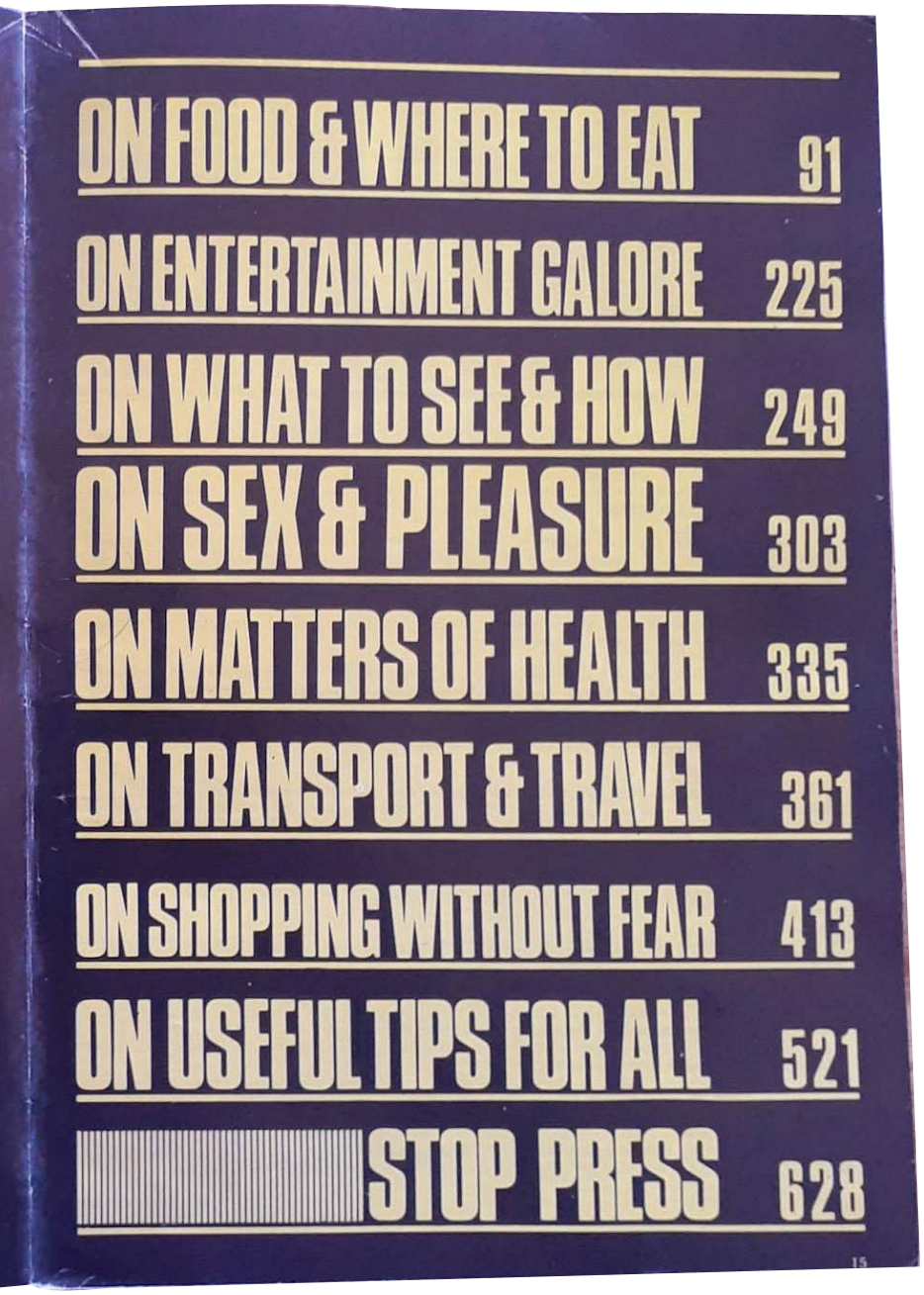
Cemal Süreya'nın dediği gibi belki "Her ölüm erken ölüm" ama babamın cenazesinde ve sonrasında başsağlığına gelen -çoğunu tanımadığım- pek çok kişinin hayatına dokunmuş olduğunu öğrenmek bu dizeyi daha da anlamlı kılıyor.

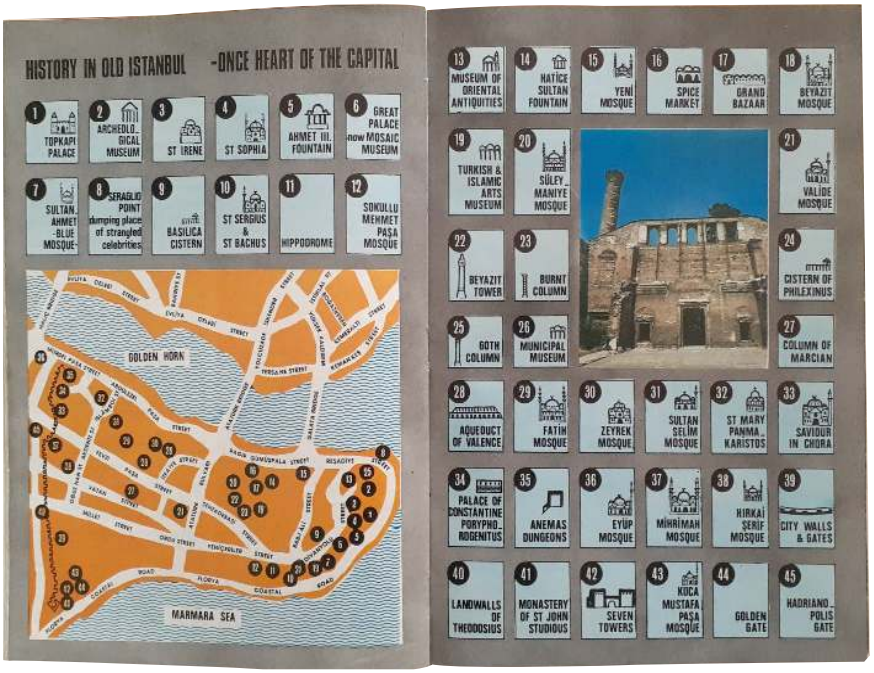
Tabii ki bugün için 19. veya 20. yüzyılın "flaneur"ünden söz etmek mümkün değil; dijitalleşen ve -hele ki şu pandemi deneyimi sonrasında- iyiden iyiye herşeyin elimizin altında olduğu bu çağda belki flaneur de farklı bir noktaya evrildi/evriliyor. Belki de baskı ve kurallara karşı çıkma amacıyla takınılan tüm o vurdumduymaz ve benmerkezci üslup, bugün için hala bir direnme noktası/kurtuluş yakası özelliği de barındırıyor olabilir... Kimbilir...

Elbette ki mücadeleye devam edeceğiz, hem de bireysel olanı toplumsal olan ile harmanlayarak. Ancak bugünün dünyasında (ki kısa/orta vadeli gelecek pek parlak gözükmüyor) bu nasıl olacak, gerçekten bir soru işareti... Zaten kent ortamında kendine, çevresine ve en nihayetinde kaçınılmaz olarak topluma yabancılaşan birey bu kısır döngüden nasıl kurtulacak? Cevabı basit: Önce kendisi kurtulmayı isteyecek! Derinden, yavaş, sistemli, sabırlı ve ciddi...

Editörlüğü, metinleri, grafik tasarımı Biltin Toker'e ait olan ve 136 ülkede 285 şehre dağıtılan "Spot On Istanbul"un en gelişmiş 1986 baskısından sayfalar.
Pages from the 1986 edition of "Spot on Istanbul", which was edited, written, designed by Biltin Toker and was distributed to 285 cities in 136 countries.

with all kinds of similarly unimaginable subject titles and articles on various people and institutions. When you come to the letter Z, you realize that you are holding an unimaginably rich treasure chest in your hands, both quantitatively and qualitatively.

Sadly, Biltin lived only ten more years after he published his masterpiece: *Spot on Istanbul*'s 1986 edition. He died of a heart attack on the 26th of October in 1996, when he was 59 years old, just like his father Burhanettin Toker. During the last ten years of his life, he orchestrated the 1989 election campaign of his friend Nurettin Sözen, overthrowing the corrupted previous municipal government. The lectures he gave on "Urban Sciences" at the City and Regional Planning Department of MSU (now Mimar Sinan Fine Arts University) are still described as "unique" by his disciples. He passed away while he was preparing for the opening of "The Institute of Urban Dynamics" in Galata as an open platform, bringing together the pioneers from different disciplines to express common concerns and to implement concrete action plans for solutions.

"Every death is an early one", says Turkish poet Cemal Süreya. But I found this verse even more meaningful, after learning from the people who came to his funeral or expressed condolences that he touched many lives.

Today, it is not possible to talk about the "flaneur" of the 19th or 20th centuries. He/she has also been evolving in an age where everything is at our disposal -especially after the experience of a pandemic. That indifferent and egocentric attitude against the rules and oppression might still have the potential of resistance and liberation. Who knows?

Of course, we will continue the struggle by blending the individual with the social. How could that happen in today's world (which does not look very bright in the short run) is a real question mark… How could the individual, already alienated from himself, his environment and the society, get rid of this vicious circle? The answer is simple: First, he should want to get rid of it! The change will come deeply, slowly, systematically, patiently and seriously…

Işık ve Boşluk

LIGHT AND SPACE

Tablolarından bizi seyreden güçlü portreleriyle dokumacılığı ve lif sanatını bambaşka bir seviyeye çıkaran Fırat Neziroğlu, sanatı ve moda tasarımları için ilhamını Anadolu'nun kadim kültürlerinden alıyor.

Fırat Neziroğlu has taken fiber art to a whole new level with his powerful portraits gazing at us from his weaved pictures. The artist talks about the inspiration he gets from the ancient cultures of Anatolia for his art and fashion designs.

Röportajların tam versiyonu için / For full version of interviews: www.whatsupmags.com

"Olga, Renaissance Kızı", el dokuması, olta misinası, ipek, yün ve pamuk, 120x120cm, 2013. 580 saatte tamamlandı.
"Olga, Renaissance Girl", handweaving, fishline, silk, wool, cotton, 120x120cm, 2013. Completed in 580 hours.

Sizin şu şahane dokuma tablolarınızdan birini ilk gördüğümde şunu düşündüm: Ama bu deli işi! Daha kolay bir yol seçemez miydiniz?
O kadar özümüzden bir şey ki dokuyuculuk. Dünyada ilk yerleşkeler kurulduğunda, üç tane ev vardı: Ekmek evi, seramik evi ve dokuma evi. Bu üçü olmadan insanlar yerleşik hayatta başarılı olamıyorlar. Bu kadar kadim bir kültür insanda çok fazla his uyandırıyor. Çok geleneksel bir şeyin, bir sanat eserine dönüşmesi insanları genelde şaşırtıyor. Ayrıca dokunma isteği uyandırıyor. Yün aynen saçımız gibi; keratin yani. Bu da ister istemez ona bir sıcaklık, bir yakınlık duymamızı sağlıyor. Ben tablolarıma hep dokundurtuyorum.

Yaptığınız iş "fiber art" (lif sanatı) olarak tanımlanabilir mi?
Evet. Burada, "lif sanatı" terimini Türkiye'ye ilk defa akademik olarak sokan Suhandan Özay Demirkan'ı da es geçmemek lazım. Kendisi Viyana'da okuyup dokumalar yaptıktan sonra buraya geldi. Lif sanatı, ya tekstil tekniklerinin farklı malzemelerle uygulanması, ya da tekstil malzemesinin farklı tekniklerle uygulanmasıyla gerçekleştirilir. Bunun içine keçe, dantel, aplike, işleme, yama, dokuma, örme tığ işi, nakış, bunların hepsi girer... Benim yaptığım işe gelince: Ben dokumanın içine boşluk, ışık ve gölgeyi ekleyerek dünya literatürüne girdim. Avrupa'da ve Amerika'da pek çok üniversitenin tekstil bölümlerinde farklı bir teknik olarak anlatılıyor. Bir tane tez bile yazıldı hakkımda.

Tam olarak ne kastediyorsunuz "boşluk, ışık ve gölge katmak" derken?
Ben işlerimde, sadece portrenin olduğu alanları dokuyorum ve kenarlarına kendi keşfettiğim tarzda ufacık düğümler atıyorum. Boşluk hissini yakalamak için de misina kullanıyorum. 1 metreye 1 metre bir tabloyu tamamlamam, 580-600 saat sürüyor. Dört köşe bir çerçeve düşünün. O çerçevenin üstündeki çentiklere, önce 2.000 kadar misina çekiyorum. Daha sonra da o tellerin arasını, teker teker ellerimle bir aşağı bir yukarı kaldırarak dokuyorum. Misina bulmak için sürekli balıkçılardayım; onlarla hoş bir diyaloğum var. Eşim dostum etraftaki arta kalan iplikleri hep bana gönderir. Birkaç tane de fabrika var, dünya tatlısı. Onlar da hep fazlalık ipliklerini bana gönderirler, çünkü dokuma fabrikalarında kısa kalan bobinler hep çöpe atılır. Bu artık iplikleri yer yer boyuyorum; yer yer birkaç kat birleştirip büküyorum veya o büklümleri açıp daha

"MİSİNA BULMAK İÇİN SÜREKLİ BALIKÇILARI ZİYARET EDERİM.
I ALWAYS VISIT FISHERMEN TO GET FISHING LINES."

Üstte: "Anasının Kuzusu", Abu Dhabi Sanat Fuarı, el dokuması ve el örgüsü, misina, yün ve pamuk, 220x120cm, 2014.
Above: "Mama's Girl", Abu Dhabi Art Fair, handweaving, hand knitting, fishline, wool, cotton, 220x120cm, 2014.

Fotoğraflar Fırat Neziroğlu'nun izniyle. ◆
Photos courtesy of Fırat Neziroğlu.

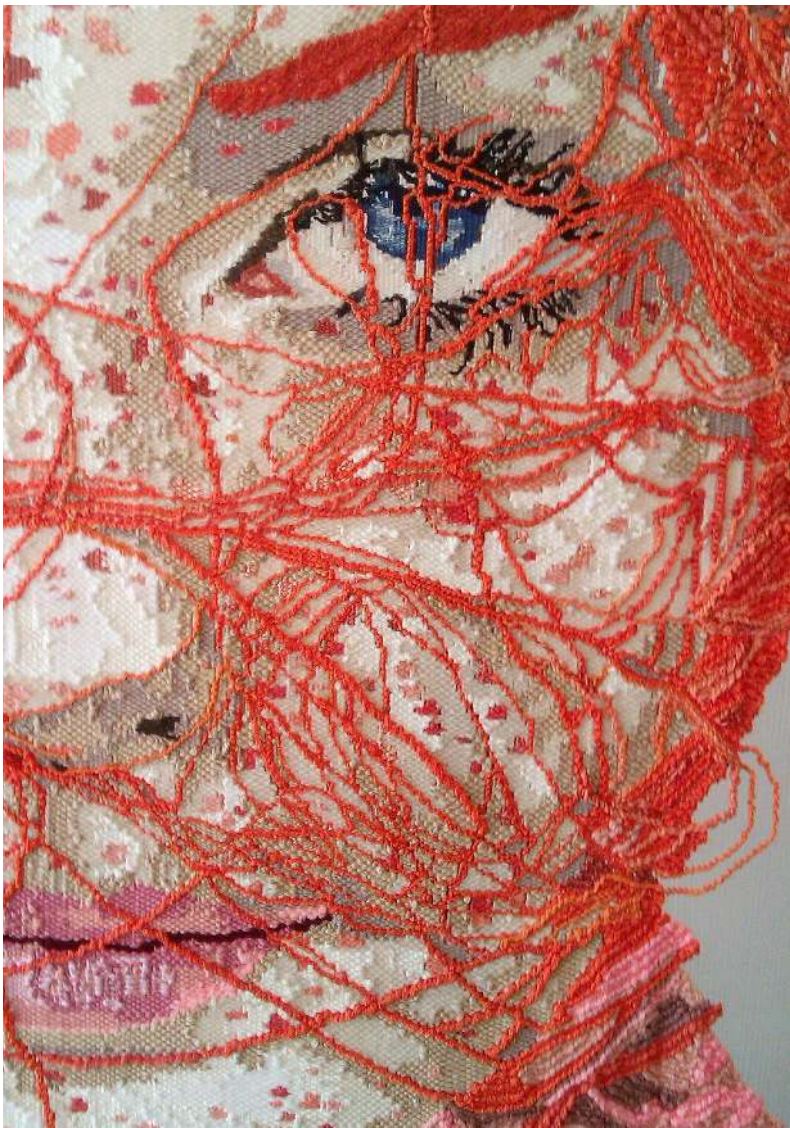
When I first saw one of your magnificent pieces of weaving art, I thought: But this is madness! Couldn't you take an easier path?
Weaving is something embedded so deep inside us. When the first human settlements were established, there were three houses in them: Bread house, ceramic house and weaving house. Without these three, humanity would not be able to settle. Such an ancient culture evokes a lot of feelings. The transformation of something -that we use daily since antiquity- into a piece of art often surprises people. It also prompts people to touch the artwork. Wool is just like our hair -made of keratin. This inevitably makes us feel attracted to it. I always let people touch my works.

Can your work be described as "fiber art"?
Yes. Suhandan Özay Demirkan has introduced the term "fiber art" to Turkish academia. She came back to Turkey, after studying weaving art in Vienna. Fiber art is carried out either by applying textile techniques with different materials or by applying the textile materials with different techniques. This includes felt, lace, applique, embroidery, patching, weaving, knitting, crochet, and the like... I also entered the fiber art literature by adding space, light and shadow to the weaving. It is lectured as a distinct technique at the textile departments of many universities in Europe and the U.S. I have a world-renowned weaving technique and even a thesis has been written about it.

What exactly do you mean when you say "adding space, light and shadow"?
In my work, I only weave the areas where the portrait is, by tying little knots on the edges in a special way that I have discovered. I use fishing lines to create space, or the feeling of emptiness. A work measuring 1 meter by 1 meter would take 580-600 hours to complete. Consider a square frame. There are notches on the frame and I pass the ropes through them one by one. For a job of this size, I lay about 2,000 lines. I weave between those strands, one by one, lifting up and down with my hands. I always visit fishermen to get fishing lines and I have a pleasant interaction with them. My friends always send me the remaining yarns. If someone knits a sweater and there are any leftovers, I get them. There are also a few textile factories that send their excessive yarn to me, and that's very kind of them! You know that the bobbins used in weaving mills are thrown away, when the thread on them gets short to do anything. So,

Bu kareden, saat yönünde: "Havva", el dokuması ve ışık enstalasyonu; "I've left from my Mind", 2012 Abu Dhabi Sanat Fuarı; keçe sergisi dünya turnesinden.
Clockwise from this frame: "Eve", handweaving and light installation; "I've left from my Mind", 2012 Abu Dhabi Art Fair; from the world tour of felt exhibition.

ince iplikler haline getiriyorum. İpliklerle oynuyorum ama yeni hiç bir şey almıyorum hiç.

Zanaatkarlık ile sanatı birleştirdiğimiz zaman, insanların kayıtsız kalamadığı, eşsiz işler çıkıyor ortaya. İngiltere Kraliçesi II. Elizabeth ile Tayland Kraliçesi Sirikit de bu yüzden mi sizi buldu? Nasıl ulaştılar size? Bir gün kraliçenin yaverinden telefon mu aldınız?
Telefon geldi, evet! Tanıtım veya reklam ofisleri var, oradan... Eskiden büyük kuleleri, katedralleri, şatoları sıcak tutmak için duvarlarını tekstillerle kaplıyorlardı. Aslında bir yalıtım malzemesi. Bu insanlar çok yüksek zevk sahibi olduğu için, onların üstüne resimler yapılmaya başlandı. Dolayısıyla dokuma reşim geleneği ortaya çıktı. Eskiden çok vardı bu dokuyuculardan ama endüstri devrimiyle birlikte her şey makineye dönünce, yavaş yavaş ortadan kayboldular. Şunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim artık: Şu anda dünyada benden daha gerçek suretler dokuyabilen kimse yok. O yüzden beni buluyorlar.

Peki sizi arayıp ne sipariş ettiler?
Mesela Tayland Kraliçesi'nin doğum günü kutlamaları kapsamında Tayland'a gittim. Önce Tayland'ı bana gezdirdiler. Dokuyucu köylerini gösterdiler. Sonra kraliçe için bir kumaş dokudum. Tayland'da tapınaklarda her yer altın; güneşte parıl parıl parlıyor ve kontörleri göremiyorum. Bir gece bir baktım, ay ışığında tapınakların silüetleri müthiş görünüyor ve her şeyi net olarak görebiliyorum. Dolayısıyla ben de kraliçe için altın, gümüş ve bakır ipliklerden, tahta çıktığı yılki bir portresini dokudum ve arkasına da bir tapınak kondurdum. Dışarıdan bakınca

I play with these remnants, but never buy new material.

When you combine craftsmanship and art, you create unique works that people cannot stay indifferent to. Is that the reason why Queen Elizabeth II and the Queen Sirikit of Thailand have found you? How did they reach you? One day, did you get a phone call from the queen's butler?
Yeah, I had a phone call! Their publicity offices have contacted me. In the past, they used to cover the walls of large castles, towers and cathedrals with tapestries to keep the heat inside. They were used as insulation material. As these people had a refined taste, some pictures or scenes have started to be woven on these tapestries. Therefore, the tradition of woven pictures emerged. In the past, there were many of these weavers. After the industrial revolution, when everything was mechanized, they gradually disappeared. Right now, I can tell you that there is nobody in the world, who can weave more realistic images than me. That's why they find me.

They called you to ask for what?
I was invited to Thailand for the birthday celebrations of Queen Sirikit. First, they showed me around Thailand. We visited some weavers' villages and then I weaved a piece of fabric for the Queen. As you know, Thai temples are covered with gold and it is difficult to see the contours of buildings when the sun shines. One night, I noticed that the silhouettes of temples looked so clear and amazing in the moonlight. So I weaved a

"No", Sotheby's, Londra, el dokuması, misina, yün, pamuk, 120x100cm, 2012.
"No", Sotheby's, London, handweaving, fishline, wool, cotton, 120x100cm, 2012.

altın, gümüş, hepsi birbirine karışıyor ve bir şey seçemiyorsunuz. Karanlıkta, loş bir ışıkta baktığınızda ise kraliçenin sureti ve tapınak beliriyor. Öyle bir şey yaptım ona.

Aynı zamanda bir erkek moda markanız da var. Fırat Neziroğlu erkeği nasıl bir erkek?
Tam bir Anadolu dedesi! Ben böyle Anadolu'da ne var diye bakıp, yaptırıp, üstüme giyip bir süre dolanırım genelde. Anadolu dedelerinin cübbeleri, müthiş ergonomiktir. Onlardan alıp kullandığım formüller var. Mesela bende hiç düğme yoktur. Bir gün Çankırı'da geziyorum. Orada bir dede gördüm. Bir baktım; ceketinin düğme olan yerinde sadece iki tane delik var; sağlı sollu uçkur takmış. "Amca" dedim, "Bu ne güzel şey, ne yaptın sen?" "Aman oğlum," dedi, "Yokluk işte! Düğme bulamadım. Bizim hanım bunu yaptı." Dolayısıyla bende de ceketlerin iki yanında hep bu uçkurlardan vardır.

Geleneksel Türk tekstilinden de bir şeyler öğreniyor musunuz? Şile bezi olsun, Buldan olsun. Bir de "kutnu" diye çok özel bir kumaş varmış, ben yeni öğrendim.
Üstümde kutnu var! Antep'te dokudum. Şu anda da sizle Şile'den konuşuyorum. Şile Belediyesi öncülüğünde burada 100 tane dokuma tezgahı kurduk. Ben kendilerine dokuma eğitimi veriyorum. Şile bezi, dünyada coğrafi işaretiyle tanınan bir kumaş ve bizim çok önemli bir değerimiz. Yeniden eski usulde dokunuyor olmasını çok arzu ediyoruz. Etrafta bir sürü şile bezi dokunuyor ama onlar şile bezi değil. Şile bezinin kendi dokusuna kavuşması için Karadeniz'in sularında yıkanması ince kumunda kuruması lazım.

Bir de keçe var, bu topraklarda doğmuş, ta Sümerler'den kalma bir gelenek. Biz en çok nerede görürüz keçeyi? Çobanların kepeneklerinde. Şimdi artık çoban da kalmadı ya! Hepsi şehre geldi, inşaatta çalışıyor. Dolayısıyla artık Ankara'nın tiftik keçisi burada üretilmiyor; Yeni Zelanda'da üretiliyor. NASA'nın uzay kıyafetlerinin temel malzemesinin Ankara tiftik keçisinin yünü olduğunu biliyor muydunuz? Sonra da işte derler: "Fırat niye delirdi?"Aslında mutlu bir insanım ama ne yazık ki bunları söylemek durumundayım. Bunu bir görev olarak görüyorum. Çünkü dünya elden gidiyor. Yazıktır, nereden tutarsak kâr!

www.firatneziroglu.co.uk
@firatneziroglu

"ANADOLU DEDELERİNİN CÜBBELERİ MÜTHİŞ ERGONOMİK.
THE VESTMENTS OF ELDERLY MEN IN ANATOLIA ARE INCREDIBLY ERGONOMIC."

Üstte: Fırat Neziroğlu dans ederken. Karşı sayfada, üstten saat yönünde: "Ahmet" başlıklı tablo New York'ta, 2018; jimnastikçi ikiz kardeşler Tuğçe ve Gizem Oylumlu'nun portre serisinden; "We Are Beautiful Again", 2016.
Above: Fırat Neziroğlu is dancing. Opposite page, clockwise from the top: "Ahmet" is in New York, 2018; from a portrait series handwoven for twin gymnasts Tuğçe and Gizem Oylumlu; "We Are Beautiful Again", 2016

portrait of the Queen with gold, silver and copper threads and put a temple behind her. Looked at daylight, it was difficult to see anything, as the gold, silver, copper hues were all mixed up. But when you looked at it in dim light, the Queen and the temple loomed.

You also have a men's fashşon line. What does "Fırat Neziroğlu man" look like?
He is a true Anatolian grandfather! They have such beautiful ways and habits. I usually get back to Anatolian culture to find good solutions. Then I apply them on fabric, and walk around wearing them. I get inspiration from the vestments of elderly men in Anatolia, for example. Those are incredibly ergonomic; they have amazing features in terms of air permeability. I have even developed some formulas based on them. One day, I saw an elder guy, while I was wandering around Çankırı. I realized that there were only two holes tied up with drawstrings on his jacket, instead of buttons. "Uncle, what have you done?" I asked. "Oh boy," he said, "That's poverty, you know… I could not find buttons. So my wife fixed it that way!" Now I use those drawstrings in all my jackets too.

Do you also get any inspiration from traditional Turkish textiles? There is very special stuff like the natural, handwoven textiles of Şile and Buldan, or more refined fabrics like "kutnu" from the city of Gaziantep.
I have an outfit made of "kutnu" on me now! I weaved it myself in Gaziantep and I am currently talking to you from the town of Şile! We have installed around 100 weaving looms as part of a municipality project here. Şile cloth is an important asset for us, as it also has geographical indication. We would like to ensure that it continues to be woven in the traditional way. There are many imitations around. Şile cloth should be washed in the waters of the Black Sea and dried on its fine sand to get its special texture.

And then, there is the felt, which was invented in this land by the Sumerians. Today, felt is mostly used in the shepherd's cloaks. Now, we don't have as many shepherds anymore! All have migrated to the big cities to work in construction. Therefore, Angora (Ankara) goats are no longer bred in Turkey, but in New Zealand! Did you know that the main material of NASA's spacesuits is the wool of Angora goats? This makes me crazy! Normally, I am a happy person, but I feel obliged to say all these unpleasant things. We are losing the world and it's better to lose the saddle than the horse.

ONE WAY
ONE WAY

Kurtlarla Koşan Kadınlar Women Who Run With The Wolves

Dünyamızın daha fazla kadın hikayelerine ihtiyaç duyduğu kesin! Yönetmen Eylem Kaftan ile belgeselden kurmacaya doğru yaptığı "kuantum" sıçramasını, bir doğaya dönüş mücadelesini anlatan son filmi Kovan'ı ve tabii ki anlatılmak için toprak altında bekleyen kadın hikayelerini konuştuk.
Our world certainly needs to hear more women's stories! We had an inspiring conversation with director Eylem Kaftan about her "quantum" leap from the documentary to the fiction, her latest film, and of course other women's stories waiting deep under to be unearthed.

Röportajların tam versiyonu için / For full version of interviews: www.whatsupmags.com

Oyuncu Meryem Uzerli, Artvin'de çekilen Kovan filminden bir sahnede.
The actress Meryem Uzerli, at a scene from The Hive that was filmed in Artvin, Turkey.

Görsel hikayeler anlatman gerektiğini ilk ne zaman anladın?

Aslında görsel hikayeler anlatmayı ben seçmedim gibi geliyor. Görsel hikayeler benim onları anlatmamı seçti. Sinema içimde bir alevdi ve onu bir ateşe çevirmeye cesaretim yoktu. Üniversite yıllarında henüz tutkulu bir sinefil olarak, çok fazla film izleyip o filmleri değerlendirip üzerine sayfalarca yazı yazan, sinemaya daha teorik çerçeveden bakan biriydim. Sonra, Kanada'da bilim felsefesi doktorası yapmak için programları araştırırken, tesadüfen kendimi York Üniversitesi film ve video departmanının önünde buldum. İçeri girip bölüm başkanı ile konuşup, "Başvursam alır mısınız?" diye sormam; onların da "Denemeye değer," diye cesaretlendirmesiyle o yola girdim. 1999'da Kanada'da master yaparken, çocukluğumun geçtiği İzmit Körfezi, Yalova ve Çınarcık bölgesinde depreminden ruhsal olarak çok etkilendim. Bizim evin arkasındaki 10 katlı binada bütün bir aile yok olmuştu. Enkazların altında hala cesetler vardı. Biraz da şuursuzca elime kamerayı alıp bir şeyler çekmeye başladım. *Faultlines* adıyla 2002'de tamamladığım bu deprem belgeselinin daha sonra Kanada'da ödüller alması beni cesaretlendirdi.

Seni uluslar arası festivallere ilk taşıyan belgeselin *İsmi*

"DİŞİ SOYUMUZUN TOPRAĞIN ALTINDAKİ KEMİKLERİNDE BİR HİKAYE, RUHSAL BİR GÜÇ YATIYOR. THE BONES OF OUR FEMALE ANCESTORS UNDER THE GROUND CARRY A STORY OR SPIRITUAL POWER."

When did you first realize that you need to tell visual stories?

It seems to me that I haven't chosen to tell visual stories, but visual stories have chosen me to tell them. Cinema was a flame inside me but I didn't dare to turn it into a fire. During my unşversity years, I used to watched a lot of movies and write several pages on them as a passionate cinephile, and I look at the cinema from a more theoretical perspective. While I was searching for Ph.D. programs in philosophy of science in Canada, I happened to find myself in front of the film and video department of York University. I stepped in and talked to the head of the department and asked, "Would you accept me if I applied?". They said, "It's worth a try!" That's how I was encouraged to take the path of cinema. When I was doing my master's degree at York University, the 1999 earthquake occurred in Izmit Bay, Yalova and Çınarcık regions, where I passed my childhood years. It was a huge emotional impact. A whole family had been lost at the 10-story building behind our house. There were still corpses under the wrecks. Somehow unconsciously, I took the camera in my hand and started

Üstte, soldan: Artvin'in tipik köy evleri; Meryem Uzerli Kovan'ın başrolünde. Karşı sayfada, en soldan: Kovan filminden bir yavru ayı; yönetmen Eylem Kaftan sette.
Above, from left: A typical village house in Artvin; Meryem Uzerli playing the lead role in The Hive. Opposite page, from far left: A baby bear seen on the film; director Eylem Kaftan on the set.

Fotoğraflar Eylem Kaftan'ın izniyle.
◆ Photos courtesy of Eylem Kaftan.

Güzide (Vendetta Song) ise tam bir kadın hikayesiydi. Dünyamızın daha fazla kadın hikayeleri duymaya mı ihtiyacı var?
O dönemde Kurtlarla Koşan Kadınlar'ı okuyordum. Yazarı Clarissa Pinkola Estés, birçok coğrafyadan masallar ve hikayeleri bir araya getirmişti. Çok güzel bir kitaptı. Analarımızın, anneannelerimizin, dişi soyumuzun toprağın altındaki kemiklerinde bir hikaye, ruhsal bir güç olduğundan bahsediyordu. O dönemde halamla ilgili bir hikaye çok aklıma takılmıştı. Diyarbakır'da seneler önce öldürülmüş. Cinayetin faili bulunamamış. Hiçbir fotoğrafı çekilmemiş. Nüfusa kaydı yapılmamış. Mezar taşı bile olmamış. Bu kadının hikayesi bana çok dokunuyordu. Bir fotoğraf vardı. Ben çok küçükken Diyarbakır'a gitmişiz; tepe üstünde bir mezarlıkta, onun taşlardan oluşan mezarının etrafında toplanmışız. O fotoğrafı da içine koyup, "Kayıp Kemikler" adlı bir hikaye yazmıştım. Daha sonra benim oraya gitmem, filmi çekmek için fon kuruluşlarına ve televizyonlara başvurmam, yapımcıları bulmamla beraber soluk bir fotoğraftan yola çıkan hikaye, büyük bir belgesel prodüksiyonuna dönüştü...

Bir belgeselci olarak ilgi alanların çok çeşitli. Futboldan "hop!" diye sufizme sıçrayabiliyorsun... Böyle her şeyi merak eder misin?
Evet, çok meraklı bir insanım, ama

to shoot. My first film was this earthquake documentary, which I finalized in 2002 and titled *Faultlines*. Later, it received awards in Canada, and that has encouraged me.

The first documentary that brought you to international festivals was *Vendetta Song* (İsmi Güzide), which was a true female story. Does our world need to hear more women's stories?
At that time, I was reading *Women Who Run with the Wolves*. Its author Clarissa Pinkola Estés had compiled tales and stories from several different regions. It is a beautiful book. It tells us about our mothers, grandmothers, or female ancestors, whose bones buried under the ground carry spiritual power. She describes it as "an indestructable life force". At the time, I was struck by a story about my aunt. She had been killed years ago in Diyarbakır. The murderer had not been found. She had no photographs left behind. She did not have a civil registry. She did not even have a tombstone. The story of this woman touched me a lot. I remember a photograph. Apparently, we had gathered around her grave made of stones in a cemetery up on the hill, when I was very little. I wrote a story called "The Lost Bones". Later, I visited Diyarbakır again, applied for film funds and TV channels, and finally found the producers for shooting the story that departed from a faint photograph…

You have a wide variety of interests as a documentarist. You can "hop" from a story on football to Sufism. Are you curious about everything? Or do your stories have something in common?
I am a very curious person, but it is not true that I am curious about everything. Some things do not interest me at all! I am attracted to human stories more. My football called *Passion and the Penalty* (Aşk ve Ceza Sahası) was released in Al Jazeerah World. Initially, I had intended to make a

şeyler hiç ilgimi çekmiyor. Daha çok insan hikayeleri beni çekiyor. Futbol konulu belgeselim *Aşk ve Ceza Sahası* (Passion and the Penalty), Al Jazeerah World'de yayınlandı. Aslında Alex de Souza ile ilgili bir belgesel yapacakken, Fenerbahçe şike olaylarının patlak vermesiyle belgeselin kapsamı genişledi: 1800'lerin sonunda Abdülhamit döneminde yasaklanan, futbolcuları gözaltına alınan ve Fenerbahçe'nin de temelini oluşturan "Siyah Çoraplılar" takımından başlayarak, şike olaylarının patlak verdiği 2011 yılına kadar Türk futbolunun izini sürdüm. Bunu yaparken de çok eğlendim!

Sufizm üzerine yaptığım "Ruhumdaki Boşluk" ise Amerikalı, Rus ve İsrailli -farklı coğrafyalardan ve kültürlerden- üç sufinin ruhani yolculuğunun hikayesiydi. Çok samimi bir şekilde kalplerini bana açtılar. Yaşadıkları inanç kırılmaları sonucunda nihayet yakaladıkları huzur ve "kendini evinde hissetme"

documentary about the footballer Alex de Souza, but the film's scope expanded with the outbreak of Fenerbahçe Club's match-fixing incidents in 2011. Then I decided to trace the story of Turkish football right from the beginning till 2011. I started with the "Kara Çoraplar" (Black Socks) that formed the basis of Fenerbahçe Club. Kara Çoraplar was banned in the late 1800s during the reign of Sultan Abdülhamit, and their footballers were detained! I had a lot of fun filming this project.

The Void in My Soul (Ruhumdaki Boşluk), on the other hand, is a documentary that I made on Sufism in 2015. It was about the spiritual journey of three Sufis -an American, a Russian and an Israeli- coming from distinct cultures. They opened their heart to me sincerely. I followed their spiritual transformation -starting right from the breaking points in their faith to the point when they finally felt in peace and "at home". I am usually after those feelings coming right from the

Kovan filminde, Artvin'in vahşi doğasında arıcılık yapan Ayşe'yi canlandıran Meryem Uzerli.
In the movie The Hive, Meryem Uzerli plays Ayşe, a beekeeper in Artvin's wild nature.

duygusunun izini sürdüm. İnsanların iç dünyalarındaki, kalplerindeki, kimseye dillendiremedikleri o duyguların peşine düşüyorum genelde.

2020'de ilk konulu filmin *Kovan gösterime girdi. Belgeselden kurmacaya geçmek nasıl bir şey? Bir nevi kuantum sıçraması mı?**
Hoşuma gitti kuantum sıçraması! Tam olarak böyle bir şey oldu çünkü yapmadıkça, neler yapabileceğini anlayamıyorsun. Her zaman bildiklerin, yaptıklarından daha fazla ama yapınca bir sıçrama gerçekleşiyor ve daha önce hiç sahip olmadığın becerilere kavuşuyorsun.

Kovan ne anlatıyor? Evrensel bir hikaye mi?
Büyük şehirlerde yaşayan, eğitimli, kariyer sahibi insanın şehirde çeşitli nedenlerden ötürü bunalıp, "Başka bir hayat mümkün!" diyerek doğaya dönme çabasını anlatıyor. Kesinlikle evrensel bir hikaye, çünkü dünya nüfusunun çoğunluğu metrekareye bir-iki insanın düştüğü şehirlerde yaşıyor. Tarım gittikçe terk ediliyor; küçümsenen bir meslek haline geliyor. Gençler babaları gibi çiftçi olmaktansa gidip inşaatta, madende çalışmayı; şehirde üçüncü sınıf vatandaş olmayı tercih ediyor. Şimdi ise daha eğitimli şehirli insanlar arasında bir "tersine göç" var. *Kovan* bunu anlatıyor: Bu insanlar ne yaşıyor? Doğada mutlu olabiliyorlar mı? Aradıklarını bulabiliyorlar mı? Bir arıcı kadının

"ŞİMDİ, EĞİTİMLİ ŞEHİR İNSANLARI ARASINDA BİR 'TERSİNE GÖÇ' VAR.
NOW, WE SEE A 'REVERSE MIGRATION' OF URBAN TYPES TO THE COUNTRYSIDE."

heart that cannot be express to anyone.

In 2020, your first feature film *The Hive* (Kovan) has been released. What is it like to jump from documentaries to fiction? A kind of quantum leap?
I liked the term "quantum leap!" This is exactly what happened with me, because you don't understand what you are capable of doing, unless you do it. You always know more than what you do. When you act, you take a giant leap and gain new skills that you have never had before.

What does *The Hive* tell? Is it a universal story?
It tells about the effort of people who live in the big cities to return to nature. They are well educated with a career, but they have been overwhelmed for various reasons and said "Another life is possible!" It is absolutely a universal story, as the majority of the world's population live in cities, where you have one or two people per square meter. Farming is increasingly abandoned; agriculture is becoming an underestimated profession. Young people, instead of being farmers like their fathers, go to work in construction sites and mines, or prefer to be third-class citizens in the city. Now, we see the "reverse migration" of urban types to the countryside. The Hive focuses on what

mücadelesi ve Karadeniz insanının ayılarla karşılaşması üzerinden *Kovan*'ın senaryosunu yazdım. Bugün de hikaye hiç olmadığı kadar önem kazandı, çünkü pandemi yüzünden şehirde yaşamak anlamsızlaşmaya başladı. Bir kafeye, restorana gidemedikten; kalabalığa karışınca anksiyete hissettikten; her şeyi Zoom üzerinden yaptıktan sonra şehir hayatının anlamı ne?

Şimdi yine bir uzun metraj üzerinde çalışıyorsun. Senden bir "asansör sunumu" yapar gibi yeni filmini özetlemeni istesem. Filme kaynak arıyorsun diyelim ve önemli bir yapımcıyla aynı asansöre bindin!

Hikayemizin adı "Gerçek Bir Kadın". Kanada'da sinema öğrencisi genç bir kadın, babaannesinin son arzusunu yerine getirmek için Diyarbakır'a doğru bir yolculuğa çıkıp halasını arıyor. Babaannesinin 30 yıldır görmediği halasını. Fakat bu yolculukta, halasının aslında uzun zaman önce öldürülmüş olduğunu, mezar taşının bile olmadığını, cinayeti için soruşturma açılmadığını öğreniyor. Genç bir kadının kabuğunu kırıp, katil zanlılarıyla onu yüzleştirecek tehlikeli ve polisiye unsurlar barındıran bir yolculuğa çıkmasının hikayesi.

**** Kovan filmini, Netflix'te izleyebilirsiniz.***

Üstte: Kovan filminden fındık toplama sahnesi. Karşı sayfada, soldan: Yönetmen Eylem Kaftan ve başrol oyuncusu Meryem Uzerli, 43. Moskova Film Festivali'nde; filmin afişi.
Above: Hazelnut gathering scene from The Hive. Opposite page, from left: Director Eylem Kaftan and actress Meryem Uzerli at the 43th Moscow Film Festival; the film's poster.

these people experience. Can they be happy in nature? Can they find what they're looking for? I based the script of *The Hive* on a woman beekeeper and the Black Sea people's encounter with bears. Today, the story has become more important than ever, because living in the city has become meaningless due to the pandemic. What is the meaning of city life, after all, if you are unable to go out to a cafe or restaurant, you feel anxiety whenever you are among the crowds or if you do everything through Zoom?

Now you are working on a feature film again. How would you summarize its theme, if you were at an "elevator-pitching". Let's say you are looking for a fund for your film, and you got on the same elevator with an important film producer!

Our story is called "A Real Woman". A young woman who is a film student in Canada, goes on a journey to Diyarbakır to fulfill her grandmother's last wish and look for her aunt, whom her grandmother had not seen for 30 years. But on this journey, she learns that her aunt was actually murdered long ago, that no investigation had been done for her murder and that she did not even have a tombstone. That's the story of a young woman, breaking her shell and going on a dangerous and detective-story-like journey that would confront her with the murder suspects.

**** The Hive is streamlined on Netflix.***

MELEKLERE MEKTUP

LETTER TO THE ANGELS

Mehmet Sinan Kuran, akıl almaz zenginlikte imgelerle hayatın kaydını tuttuğu çizim defterlerini dünyaya göstermeye karar verdiğinde, Christie's'de eserleri satılacak bir sanatçı olma yolunda ilk adımı attığını bilmiyordu.

When Mehmet Sinan Kuran decided to show the world his sketchbooks, where he has recorded his life with images in minute detail, he did not know that he had taken the first step towards becoming an artist, whose works to be sold in Christie's soon.

Mehmet Sinan Kuran'ın çizim defterlerinden, Lobster.
Lobster, from Mehmet Sinan Kuran's sketchbooks.

Fotoğraflar Mehmet Sinan Kuran'ın izniyle.
Photos courtesy of Mehmet Sinan Kuran.

Röportajların tam versiyonu için / For full version of interviews: www.whatsupmags.com

Mehmet Sinan Kuran, son sergisi Posthumous için Anna Laudel Gallery'de "Bottom" adlı eseriyle. Karşı sayfada: Defterlerden.
Mehmet Sinan Kuran at Anna Laudel Gallery for his latest exhibition titled Posthumous, holding his artwork titled "Bottom". Opposite page: From the sketchbooks.

Sizi ilk keşfettiğimde, hayatınızın geç bir döneminde eser vermeye başladığınızı farkettim...
45 yaş!

Peki eser vermemiş sanatçı olur mu? Mesela ben kitabı olmayan 46 yaşında bir yazar olarak sizin hikayenizden ümitlenebilir miyim?
Eseri olmamış sanatçı tabii ki olur. Sanatçı olmak bir yaşayış ve hissediş biçimi. Tam tersine, ürettiklerini kimsenin görmemesini tercih eden insanlar da olabilir. Bildiğim kadarıyla, Kafka da tüm yazılarını saklamış ve kesinlikle kimsenin bilmesini istememiş.

Sonradan mı keşfediliyor Kafka?
Bir arkadaşına, "Yak!" diye bırakıyor. Kendisi kıyamıyor. O arkadaşı da yakmak yerine bir yayınevine götürüyor. Çok ciddi tartışma konusu tabii. İyi mi yaptı, kötü mü yaptı... Benim fikrim, kötü yaptığı yönünde. Çünkü Kafka insanlığın görmesini istememiş.

Peki, insanlarla paylaşma duygusu sizde ne zaman, nasıl gelişti?
10 sene önce. Sevgilimin yönlendirmesi, ısrarıyla oldu. Benim bu konuda biraz katı bir görüşüm vardı. İnsanların %98'inin ilgimi çekmemesiyle alakalı. Bir insanın ilgimi çekmesi için, birkaç şeyin bir araya gelmesi gerekiyor: İyi niyetin, becerinin, yeteneğin, merakın, sempatinin... Dolayısıyla, "Şimdi %2'yi mi bulacağım Allah aşkına!" dedim. O da bana dedi ki: "Bir kere oran senin dediğin gibi olmayabilir. Ayrıca bir kişi bile olsa, senin duyduğun şeyleri görmek, öğrenmek onun da hakkı. Bence denemelisin!" 10 sene önce öylece aklıma girdi. İlk başlarda bir iki deneme pek iyi gitmedi. Üçüncüde bir galeriyle anlaştık; bir sergi hazırlandı ve harika geçti! Böylelikle sanatçı oldum ben de.

Eserlerinizde bir görsel çılgınlık söz konusu! Çizimlerinizde dönüp dönüp uğraştığınız meseleler ya da imgeler var mı?
Ben çizerek not alıyorum. Çizgileri yazı gibi kullandığım için, bazı imgeler tabii ki tekrar ediyor. Mesela lobster (ıstakoz) birçok şeyi ifade edebilir: güç, şehvet, dayanıklılık... Bende, beni ifade ediyor. Bilmiyorum okudunuz mu? Lobster hayatı boyunca

"KAFKA TÜM YAZILARINI BİR ARKADAŞINA 'YAK!' DİYE BIRAKIYOR; KENDİSİ KIYAMIYOR.
KAFKA LEFT ALL HIS WRITINGS TO A FRIEND, ASKING HIM TO BURN THEM. HE COULD NOT DO IT HIMSELF."

Fotoğraflar Mehmet Sinan Kuran'ın ve Anna Laudel Istanbul'un izniyle.
Photos courtesy of Mehmet Sinan Kuran and Anna Laudel Istanbul.

When I first discovered you as an artist, I realized that you started your art career at a later age.
At the age of 45!

Do you think there might be an artist who has not shared any of his / her works with the world? May I be encouraged by your story myself, as a 46-year-old writer who has not written a book yet?
Of course, there might be an artist without any work. Being an artist is a way of living and feeling. On the contrary, there might be people who prefer their work not to be seen at all. As far as I know, Kafka also kept all his writings to himself and did not want anyone to see them.

How was he discovered later?
He left his writings to a friend, asking him to burn them! He was not able to do it himself. Instead of burning, his friend later took them to a publishing house. Of course, it is a serious subject for discussion. What his friend did was good or bad? I believe that it was bad. Because Kafka did not want the world to see them, in the first place.

When and how did you decide to share your work with people?
I came out as an artist about 10 years ago, thanks to the encouragement of my girlfriend... I had a strict perspective on this matter, as I am not interested in 98% of people living in this world. "Am I going to chase that 2%?" I asked. She said: "First of all, the percentage might be higher than you think. Even if it is just one person, he / she has the right to see and learn the way you feel. That's how she convinced me! The first two attempts did not go well, really. Then, we agreed with a gallery at the third attempt and the first exhibition was great! That's how I have become an artist.

There's a visual craze in your pictures! Do you have any recurring images or themes in your sketches? Lobster, for example, seems to be one...
I note down things by sketching. Some images are repetitive, of course. Lobster, for example, can mean many things: strength, lust, endurance... In my language, it expresses me. Did you know that a lobster sheds its

ÇAĞDAŞ SANAT CONTEMPORARY ART

REZONANS | RESONANCE 2020
SERAMİK | CERAMIC
18 X 21 X 13CM

KÜPELER | EARRINGS
KUMAŞ ÜZERİ BASKI | PRINT ON CLOTH

MASK 2020
POLYESTER ÜZERİNE AKRİLİK
ACRYLIC PAINT ON POLYESTER
31 X 17 X 8CM

THURSDAY
August
10

6-7 kere, yılanların deri değiştirmesi gibi kabuk değiştiriyor. Kabuktan kurtulunca löp et! Dolayısıyla balıklar tırtıklayabiliyor lobster'ı. Onun için geri geri bir kayalığın altına girip, orada güvenli bir ortam yaratıyor kendine. Ufak tefek artıklarla beslenerek çok zor bir süreç geçiriyor. İki hafta kadar sonra, kabuğu tekrar sertleşince mağarasından çıkıyor. Büyümek için acı çekiyor. Ben buna çok uygun bir hayat yaşadım. 17 yaşına kadar çok zengin, güçlü bir adamın oğluydum. Ben 17 yaşındayken babam hapse girdi, battı, sonra da öldü. Arkasından annem de öldü ve küçük yaşta tek başıma kaldım. Sonra Perşembe Pazarı'na girdim. Hamallık, taksi şoförlüğü, garsonluk, aklınıza ne geliyorsa yaptım. 70 - 80 Lira'ya evlere temizliğe falan gidiyordum. Zor, fakat çok keyifli bir yaşantım oldu.

Nasıl oldu da sanat piyasasının radarına yakalandınız?
İlk çalıştığım galerinin sahibi Çağla Cabaoğlu, işini çok iyi bilen bir insandı. Onunla iki ya da üç sergi yaptık; birçok kereler Contemporary Istanbul'a katıldık. Satış ve bilinirlik açısından çok iyi geçti. Büyük koleksiyonlara girdim.

Sanat piyasasında bir eserin değerini belirleyen nedir? Onu ben çok çözemedim.
İlk galericim o işi çok iyi yapıyordu. İlk sergilerimde eserlerime 10-15 bin lira gibi etiketler koymuştu. Düşünsenize, piyasaya ilk çıkışınızı yapmışsınız. Kağıt üzerine mürekkeple işler yapıyorsunuz; öyle yağlı boya falan da değil. Alışılmış normların dışındasınız. Hala o kadar sene geçmesine rağmen bazı küratörler, sanat eleştirmenleri, galeri sahipleri ve koleksiyonerler beni çok da sanatçı yerine koymazlar. "Tamam, çok deli dolu adamdır" falan derler...

Kağıt üzerine yapılan eserlere araştırma gözüyle bakılıyor sanırım...
Koca bir Uzakdoğu sanatını da hiçe sayıyorsunuz o zaman. Geçmişte Çin'de Japonya'da falan öyle yağlı boyalar falan yok; duygu ifade etme biçimi hep kağıt üzerine mürekkeple. Kullandığınız teknik de çok önemli değil aslında; Marcel Duchamp'ın vaktiyle yaptığı gibi pisuvar ile, veya

"GEÇMİŞTE UZAKDOĞULU SANATÇILARIN DUYGU İFADE BİÇİMİ, HEP KAĞIT ÜZERİNE MÜREKKEPLE. HISTORICALLY, FAR EASTERN ARTISTS HAVE EXPRESSED THEMSELVES USING INK ON PAPER."

Karşı sayfada: Sorrow, 2019, ahşap üzeri yağlı boya, 155 x 110 x 10 cm.
Opposite page: Sorrow, 2019, oil on wood, 155 x 110 x 10 cm.

shell 6-7 times in a lifetime, like snakes? When it gets rid of its shell, it becomes easy prey for other fish. That is why it retreats under a rock, creating a safe environment there. He goes through a tough process, feeding on small leftovers. He stays in that position for about two weeks. It comes out of its little refuge when its new shell forms and gets thicker. In short, the lobster suffers to grow!
I've had a similar life. I was the son of a very rich, powerful man until the age of 17. Then, my father went into jail, bankrupted and died. My mother also passed away and I was left alone at a very young age. That's when I started working at Persembe Pazari (the city's centuries-old commercial center). I worked as a porter, taxi driver and waitress -whatever comes to your mind. I used to do house-cleaning for 70-80 Turkish liras. I had a difficult, but enjoyable life.

How did you get caught by the radar of the art market?
Çağla Cabaoğlu, the owner of the gallery I first worked with, was a very skillful person. We organized two or three exhibitions with her; and attended the art fair of Contemporary Istanbul several times. We did very well in terms of sales and raising awareness. My works got into big art collections.

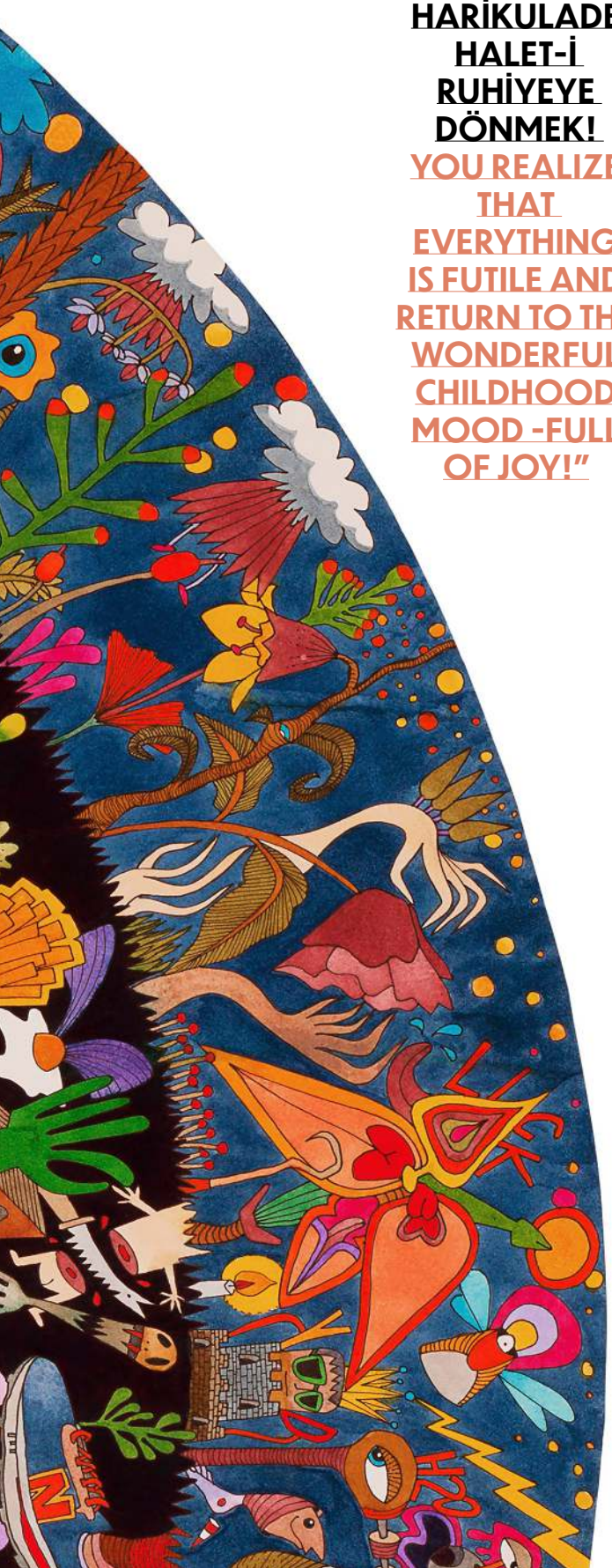
What determines the price of a work of art? That is still a mystery to me.
My first gallery did that job very well. They put price tags around 10-15 thousand Turkish liras on my first pieces exhibited. That was quite something, as I had just made my debut as an artist. I painted with ink on paper; not with oil. I was an outlier. Some curators, art critics, gallery owners and collectors still don't regard me as an artist, despite all those years. They see me just as a guy alive and kicking!

Works on paper are usually regarded as sketches, right?
But that means dismissing a whole genre of Far Eastern art. Historically, Japanese or Chinese artists have expressed themselves using ink on paper. Your technique is not that important actually. You can express yourself with the urinal, as Marcel

PABLO
SMOKEY
YOU HAVE BEEN LOVED

"HER ŞEYİN BOŞ OLDUĞUNUN FARKINA VARIP TEKRAR ÇOCUKLUKTAKİ O NEŞELİ, HARİKULADE HALET-İ RUHİYEYE DÖNMEK!

YOU REALIZE THAT EVERYTHING IS FUTILE AND RETURN TO THE WONDERFUL CHILDHOOD MOOD -FULL OF JOY!"

MAGICAL FOREST, 2019
EL YAPIMI NAKIŞ | HAND MADE EMBROIDERY,
116 X 116 X 6 CM.

THE KEY

ALDOUS HUXLEY

masada ketçapla ve balığın sosuyla da derdinizi ifade edebilirsiniz. Picasso, "Bütün çocuklar sanatçıdır," der. "Ta ki büyükler onları tam aksine ikna edene kadar."

Biraz da son serginizden bahsedelim mi?
Son sergim *Posthumous*'un konusu, Nietzsche'nin üst insana giden yoldaki yaşam evreleriydi: Deve, aslan ve çocuk. "Deve" evresi bilgi toplamak; "aslan" o bilgileri yaymak ve doğruluğunu kanıtlamak; "çocuk" evresi ise her şeyin boş olduğunun farkına varıp, tüm o tecrübeler ve hazinelerle tekrar çocukluktaki o neşeli, harikulade hâlet-i ruhiyeye dönmek. *Posthumous* sergisinde ben buna bir ilavede bulundum: "Ölüm". Serginin en üst katında benim lahitim duruyordu. Bir ormanın ortasındaydı. Lahitteki iskeletin göğsünde bir kalp vardı ve siz yanına yaklaştığınızda yanıp sönmeye; hatta yaklaştıkça daha da hızlı yanıp sönmeye başlıyordu. Etrafındaki bitkiler oynuyordu. Bana göre ölümden sonra yaşam bitmiyor, fakat farklı bir formda devam ediyor. Dolayısıyla, yaşam yolculuğunda edindiğimiz bilgileri ölmeden önce paylaşmak önemli.

Şimdi sırada ne var?
Bir buçuk sene sonra, ismini söyleyemeyeceğim bir sergim daha var. Bir önceki sergim *Introvert, Posthumous* ve bu sonuncusu, bir üçleme olacak. Ondan sonra da defterlerimi doldurmaya devam ederim herhalde. Ama benim esas projem o zaten! Yukarıda bana "Sen ne yaptın?" diye sorduklarında, "Defterler doldurdum," diyeceğim. "Sadece o mu?" diyecekler. "Evet," diyeceğim. "Ben defter ressamıyım. Gördüğüm her şeyi kayda aldım. Beni eğlendirdi, ayakta ve dinç tuttu, keyif verdi, geliştirdi." "Kaç defterin var?" diye soracaklar. "57 tane! Buyrun." diyeceğim.

Meleklerin kaydetmesine gerek yok; ben kaydettim mi diyeceksiniz?
Meleklere yardımcı oldum işte. Dökümandır neticede...

"BÜTÜN ÇOCUKLAR SANATÇIDIR, TA Kİ BÜYÜKLER ONLARI TAM AKSİNE İKNA EDİNCEYE KADAR.
EVERY CHILD IS AN ARTIST. THE PROBLEM IS HOW TO REMAIN AN ARTIST ONCE HE GROWS UP."

Instagram: @mehmetsinankuranart
Web: annalaudel.shop/collections

Duchamp once did, or with the ketchup and fish sauce on a table. As Picasso once said: "Every child is an artist. The problem is how to remain an artist once he grows up."

Shall we talk about your last exhibition as well?
At my latest exhibition titled *Posthumous*, I focused on Nietzsche's three stages of progress toward the overman: the camel, the lion and the child. At "the camel" stage you accumulate knowledge; at "the lion" stage you test yourself and spread wisdom; at "the child" stage you realize that everything is futile and you return to that wonderful childhood mood -full of joy. In the exhibition I added a new stage to this: "The Death". My sarcophagus was on the top floor of the exhibition hall. It was in the middle of a winter forest with trees without leaves. There was a heart on the chest of the skeleton that flashed as you approached it. It blinked even faster as you approached and the plants surrounding it started to move. Life does not end after death, in my opinion, but continues in a different form. Therefore, it is important to share the information we have acquired during our journey of life, before we die.

What's next?
In a year and a half, I have another exhibition that is coming, but I cannot tell its name in advance. *Introvert* (the one before), *Posthumous*, and this last one will be a trilogy. What shall I do after that? I do not know yet! I guess I will keep on filling the sketchbooks. That's actually my main project! When they ask me in the heavens, "What have you done so far?" I will respond, "I have filled up these sketchbooks." "Just that?" they will ask. "Yes", I will say. "I'm a painter of sketchbooks. I have recorded everything I have seen. That has entertained me, kept me alive and vigorous." They will ask: "How many notebooks do you have?". I will say "57 of them. Voila! Take them."

Will you claim that the angels do not need to record your deeds, as you have already recorded them yourself?
I would say those sketchbooks would help the angels. They are documents of my life, after all.

Sanatçının Posthumous sergisinde yer alan temsili mezarı. Karşı sayfada: İki Yüzlü, 2020, polyester üzeri akrilik boya, 42 x 54,5 x 24 cm.

The imagined grave of the artist displayed at the Posthumous exhibition. Opposite page: Two Faced, 2020, acrylic paint on polyester, 42 x 54,5 x 24 cm.

Babür Vatansever, Bolu Kartalkaya'da tahtasıyla pist dışı kayacak alan keşfederken.
Babür Vatansever is looking for off-piste slopes for snowboarding in Kartalkaya, Bolu.

Röportajların tam versiyonu için / For full version of interviews: www.whatsupmags.com

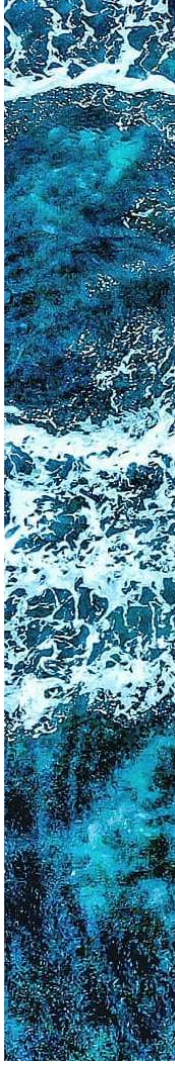
TAHTA GÜNLÜKLERİ

BOARD CHRONICLES

Türkiye'nin ilk profesyonel snowboard'cularından olan Babür Vatansever, her fırsatta tahtasını kapıp ülkenin dağlarını denizlerini arşınlıyor; yeni rotalar ve yamaçlar keşfediyor. Babür ile Bursa'dan Rize'ye, Antalya ve Alanya'ya İstanbul'dan nokta atışı gidebileceğimiz rotaları konuştuk.

As one of Turkey's first professional freeriding snowboarders, Babür Vatansever never misses an opportunity grab his board to roam the mountains and the seas of the country and discover new slopes and routes each time. We talked to him about some of the hotspots that one could discover during a long weekend from Istanbul.

Sana Türkiye'nin ilk freeride snowboard'cularından biri diyebilir miyiz? "Freeride" ne demek? Çizgi içinde kalmayı sevmemek mi demek?
Kayak tesislerinden ziyade, insanların bir yerlere tırmanıp yamaçlardan aşağı kaymaları bu işin başlangıcını oluşturuyor. Buna "freeride" veya günümüzde daha çok "backcountry" diyoruz. Çünkü ilk zamanlar snowboard'cuların kayak merkezlerinin içine girmesine izin yoktu. İlk jenerasyon snowboard'cular biraz gerillavari takılıyorlardı. Ben de Beceren Pisti'nden çıkarılmadığım zamanları hatırlıyorum, 80'lerin sonları, 90'ların başlarında. Sonrasında bu bir kültür haline geldi. İşin "core"u, yani çekirdek kısmı oldu. Pistlere çıkma avantajını yakaladıktan sonra snowboard parkları yapıldı ve freestyle'a döndü iş. Ben de freestyle'ın Türkiye'de ilk jenerasyon başlatıcılarından bir tanesiyim, birkaç arkadaşımla beraber.

Hangi yıllarda Türkiye'de kalkışa geçti snowboard?
1990'ların başında yasaklı bir spordu; 95-96'lardan sonra popüler bir spor oldu; önce Amerika, sonrasında da Avrupa üzerinden Türkiye'ye yansıdı.

"SNOWBOARD 1990'LARIN BAŞINDA YASAKLI BİR SPORDU, SONRADAN POPÜLER OLDU.
SNOWBOARD WAS A PROHIBITED SPORT IN THE EARLY 1990S. THEN IT BECAME POPULAR."

Can we call you one of Turkey's first freeriding snowboarders? What does "freeride" mean? Don't you like staying within the borderlines?
The history of this sport goes back to people climbing up and sliding down slopes off-piste, rather than staying at ski resorts. We call it "freeride" or lately "backcountry". In the early days of the sport, snowboarders were not allowed into the ski resorts. The first generation of boarders used to hang out guerrilla-style. I remember the times that I was not allowed into the ski runs of Beceren resort during the late 80s and early 90s. Then snowboard became a subculture and repositioned itself at the "core" of winter sports. Snowboard parks have been built and freestyle snowboarding became popular. Together with a few friends, I am one of the kick-starters of this sport in Turkey.

When did snowboard take off in Turkey?
It was a prohibited sport in the early 1990s, but became popular after 1995 or 96 -an impact first coming from America and then Europe. It was interesting for people to see someone flipping on air at the freestyle snowboard shows that I have also taken part in since 1999. Gradually

1999'dan itibaren benim de öncülüğünü yaptığım freestyle snowboard şovlarıyla, havalarda takla atan birilerini görmek insanlara ilginç geldi. Gitgide popülerliği arttı; hatta bazı durumlarda snowboad Türkiye'de Avrupa'dan daha popüler hale geldi.

Türkiye'de çıkıp bakmadığın dağ kaldı mı?
İnsanlar artık benim bu işleri çok sevdiğimi anladılar. Sosyal medya takipçilerimden öneriler alıyorum. Geçen gün yeni bir öneri geldi, mesela. Mersin'in 50-60 kilometre gerisinde çok kar alan bir dağ olduğunu bildirdi bir arkadaş. İlk fırsatta onu keşfetmeyi düşünüyorum. Geçen kış da tesadüfen Rize'deki Ovit dağını keşfetmiştim. Müthiş bir coğrafya Kaçkarlar!

Birkaç sene önce aynı bölgeye bir film çekmeye de gitmiştin değil mi?
Petran'a gittim. Orada köylüler yüzlerce senedir tahtalarla kayıyorlar. Çok yüksek bir yayla; yamaçları çok dik gerçekten. Alp Dağları sanki. Alp çimi gibi bir de zemin yapısı var; iyi kar tutuyor. Kar çok olduğu zaman, bu insanlar yaylada, outdoor'da namaz kılmak sert bir zemine ihtiyaç duyuyorlar. Bunun için bir tahta imal ediyorlar; üzerinde

Üstte: Denizde jet-ski, dağda kar motosikletiyle sınırların ötesini keşif. Karşı sayfada: Babür Vatansever.
Above: Exploring beyond the limits with a jet-ski on water, and a snowmobile in the mountain. Opposite page: Babür Vatansever.

Fotoğraflar Babür Vatansever'in izniyle.
Photos courtesy of Babür Vatansever.

its popularity has grown, and in some cases, snowboard has become even more popular in Turkey than in Europe.

You have explored almost all the high mountains of Turkey... Is there anyone that you have not climbed yet?
I usually get suggestions from my followers on social media. A new proposal came the other day, for example, and someone informed me about a mountain with good snow quality, located 50-60 kilometers behind the city of Mersin. I am thinking of exploring it the first chance I get. Last winter, I discovered the Ovit mountain in Rize accidently. The Kaçkar Mountains have amazing geography too!

A few years ago, you were in the same area to shoot a video, right?
I was in Petran. The villagers have been snowboarding there for hundreds of years there! It is a very high plateau; the slopes are very steep indeed. The place resembles the Alps. There is also alpine pasture on the ground that results in a good snow cover. When there is a lot of snow, villagers need a hard ground to pray outdoors. For that purpose, they manufactured these boards. Then they discovered that they can also slide on

Side'de Apollon Tapınağı'nın önünden dalga sörfüne girerken.
Going for the waves at the beach in front of Apollon Temple in Sidei Aantalya.

"ŞU SIRALAR KAÇKARLAR'A GİDECEKTİM AMA BİR DUYDUM Kİ, ALANYA'YA FIRTINA GELİYOR. BU DEMEK Kİ DALGA GELİYOR!
I WAS SUPPOSED TO GO TO KAÇKAR MOUNTAINS NOW, BUT I HEARD THAT A STORM IS COMING TO ALANYA, WHICH MEANS THE WAVE IS COMING!"

bir kişinin namazını kılabileceği gibi. Sonra bu tahtanın güzel kaydığını keşfediyorlar. Ucuna bir ip bağlayıp, aşağıdaki köye erzak almaya gidiyorlar. Çünkü aşağı yürümek bir saat; kaymak ise 5 dakika! Ne zaman ki 70 yaşında bir ninenin Petran board ile aşağı kaydığını gördüm; o zaman bunun onlar için bir eğlence unsuru olmadığını anladım. Petran'ın ününü sonra bütün dünya duydu. Dünya çapında pek çok ünlü snowboard'cu Türkiye'yi ziyaret etti. Çünkü snowboard'un bilinen geçmişi 1977'de Jack Burton'un patenti alması ile başlıyor. Snowboard'un mucidi olarak geçiyor kendisi ama bundan 300 yıl evvel, atalarımız bunu burada yapıyormuş!

Biraz da dağdan denize inelim. Birçok su sporuyla da ilgilendiğini biliyorum. Dağdan denize, aynı mevsim içinde ani geçişler yapıyor musun bazen?

Şimdi ben normalde şu sıralar (Aralık ayında) Kaçkarlar'a gidecektim. Ama bir duydum ki Alanya'ya fırtına geliyor! Bu demek ki dalga geliyor. Burada insanların çok bilmediği, okyanus ayarında, sörf için uygun dalgalar var.

snow with these boards. They tie a rope to one end of the board and go to the village just below to get supplies. Walking down takes an hour, but skiing takes just 5 minutes. When I saw a 70-year-old granny sliding down on a Petran board, I realized that this is not a kind of entertainment or sport for them, but a way of living. Soon, the whole world heard about Petran board. World-famous snowboarders visited Turkey to see the place. Normally, the history of snowboard starts in 1977, when Jack Burton patented it. He is known as the inventor of the snowboard, but our ancestors were doing it here 300 years ago!

Let's get down from the mountain to the sea now! You are also interested in water sports. Do you make sudden shifts from the mountains to the seas within the same season?

Normally I would go to Kaçkar Mountains around this time (in December), but I heard that a storm was coming to Alanya! This means that the wave is coming. Although it's on the Mediterranean coast, Alanya receives

Alanya sahillerinde sabah sörf yapabilir, öğleden sonra da şehrin arkasındaki Akdağ'da snowboard yapabilirsiniz. Bu bir de Fransa'da, Pireneler'in eteğindeki dalga sörfü kasabası Biarritz'de var. Dalga sörfünden sonra, birkaç saat içinde snowboard yapılabiliyorsunuz.

Şu sıralar seni heyecanlandıran başka neler var hayatında?
Coşkun Aral, biliyorsun, önemli bir belgeselci. Habitat TV diye bir kanal kurdu. Ekstrem sporlar ve doğa sporlarına da benim uygun olduğumu düşünmüşler. Şu anda Habitat TV'de "Hiç Durma" adlı programım yayında, benim yaptığım sportif seyahatlerde başıma gelenleri anlatan... Doğal ne yaşandıysa onu belgelediğimiz bir program. Bazen çeşitli sebeplerden dolayı amaçladığımızı beceremediğimiz, başarısız olduğumuz maceralarımızı da yansıtıyoruz.

Bu yaz için neler planlıyorsun?
Yazın beni meşgul edeceğini düşündüğüm iki konu var: Kuzenimin Amerikan arabaları restore eden bir garajı var. Onunla beraber, bilmeden dünyada çok nadir bulunan bir arabayı satın almışız. David Hasselhoff'un oynadığı 1980'lerin ünlü dizisi Kara Şimşek'te KITT adlı bir araba vardı. Dizi çok tutunca, Pontiac markası bu modeli "Trans Am GTA

"BU YAZ HİÇ MOTOR AÇMADAN, İLKEL BİR YELKEN DENEYİMİ YAŞAMAK İSTİYORUM.
THIS SUMMER, I WANT TO HAVE A PRIMITIVE SAILING EXPERIENCE WITHOUT USING THE ENGINE."

ocean-like big waves suitable for surfing but people don't know much about that. Here, you can surf in the morning and go for snowboarding on Akdağ Mountain in the afternoon. That's something very rare! The surf town of Biarritz, in France, also allows you to do it. The town lies at the foot of the Pyrenees, and it is possible to snowboard a few hours from the beach.

What else are you up to these days?
Coşkun Aral, you know, is an important documentary filmmaker. His team has found a TV channel, called Habitat TV. They thought I would be a suitable candidate for producing programs about extreme sports. My program titled "Never Stop" is currently broadcasted on Habitat TV. It shows whatever happens to me during my sports adventures. It is a program where we document whatever happens -even the times when we fail to reach a target for various reasons.

What are your plans for this summer?
There are two things that I think will keep me busy during the summer... My cousin has a garage where he restores classical American cars. Without even knowing it, we happened to buy a very rare car. Do you remember that famous automobile called KITT in the 1980s series Knight Rider, starring David Hasselhoff? The series

WS6" ismiyle yeniden çıkarıyor ve bu modelden dünyada 228 tane üretiliyor. Biz arabayı kuzenimle, çok hurda göründüğü bir fotoğraftan bakıp satın altık. Aldıktan sonra ne kadar değerli olduğunu öğrendik. Dolayısıyla milli piyango gibi bir şey oldu bizim için. Yapıp bitirdiğimizde Türkiye'de tek olacak. Bu heyecan benim hoşuma gitti.

İkincisi de, benim küçük bir teknem var. Ahşap, eski, mazisi olan bir tirhandil. Sadun Boro'yu Türkiye'de tüm yelkenciler bilir. Bir arkadaşı için Urla'da Rum bir ustaya yaptırmış bu tekneyi. Şu anda bende. Restorasyonunu tamamladım. Çok güzel beyaz ve mint yeşiline boyadık tekneyi. Bu yaz onunla bir ay kadar, hiç motorunu açmadan (sadece üzerindeki antik yelken donanımıyla) ilkel bir yelkencilik deneyimi yaşamak istiyorum.

Peki "bir gün mutlaka" dediğin yer neresi?
Yıllarca Portekiz'e, çeşitli sebeplerden gidemedim. Ya param bitti, ya başka şey oldu. Portekiz'de dalga sörfü yapmak isterim.

Dünyanın bittiği yerde!
Evet, dünyanın bittiği yerde...

Instagram: @baburvatansever, @habitattv_tr

Üstte: Toros Dağları'nda kaykay. Karşı sayfada, en soldan: Babür Vatansever 1971 Mustang Boss 351 otomobiliyle; Rize'nin Petran köyünde bir board atölyesi.
Above: Longboarding in Taurus Mountains. Opposite page, from far left: Babür Vatansever with his 971 Mustang Boss 351; a board workshop at Petran village of Rize.

became so popular that the car producer Pontiac released a remake of this model as "Trans Am GTA WS6". Only 228 of this model have been produced. We bought this car after seeing it at a photo where it looked very scrapy. We realized how valuable it actually was, after we bought it. It was like winning the national lottery! When we finish its restoration, it will be one of its kind in Turkey. I like this excitement!

I also have a small boat. A wooden, old tirhandil boat with a heritage. Sadun Boro, who is a celebrated figure among Turkish sailors, commissioned this boat to a Greek boatbuilder from Urla for a friend. I own the boat now and have just completed its restoration. We painted the boat in white and mint green. This summer, I want to have a primitive sailing experience with that boat for about month, without turning on its engine (only using its ancient sailing gear).

What is your next dream destination?
For some reason, I have never visited Portugal over the years. I either ran out of money or something happened, when I reached the country's borders. I would like to surf there.

Where the world ends!
Yes, where the world ends...

Yedinci Kıta The Seventh Continent

Antarktika seyahati sonrasında yedi kıtaya adım atan en genç Türk ünvanını alan Barkın Özdemir, iflah olmaz bir dünya gezgini olarak özellikle gençleri -ama aslında herkesi- hayatlarının kontrolünü ele almaya çağırıyor.

Barkın Özdemir got the title of "the youngest Turk who stepped into seven continents" after his Antarctic trip. As a globetrotter, he continues to inspire especially the youth -but also everyone else- to take the control of their life into their hands...

Röportajların tam versiyonu için / For full version of interviews: www.whatsupmags.com

Barkın Özdemir, Half Moon Adası'nda 0 santigrad derecede yüzerek Antarktika seyahatini noktalıyor.
Barkın Özdemir ends his Antarctica expedition by swimming at the 0 centigrad degree waters of Half Moon Island.

Fotoğraflar ◆ Photos by Barkın Özdemir

Antarktika'ya adım attığında kaç yaşındaydın?
22 yaşındaydım; bundan üç sene önce.

Kitlesel fonlama ile topladığın parayla yola çıktın. Anladığım kadarıyla seni destekleyenler kadar köstekleyenler de olmuş bu süreçte. Neydi bu Antarktika seyahati? Sadece şahsi bir heves veya hırs mıydı?
Biraz benim çocukluğumun başlangıcına denk geliyor. Okuma yazmayı ilk öğrendiğim zaman, öğretmen olan halam bana kırmızı kapaklı bir dünya atlası hediye etmişti. O benim her zaman en sevdiğim kitap olmuştur. Gece yatmadan önce girer hayallere dalardım; oradaki ülkeleri ve bayraklarını tek tek ezberlerdim. O zamanlar arkeolog veya kaşif olmak istiyordum. Dünya haritasında baktımda ise en keşfedilmemiş yer Antarktika'ydı. En son Güney Amerika seyahatimin sonlarında, Brezilya civarlarındayken kendime dönüp baktım ve "Oğlum sen mucizevi bir şekilde 6 kıtayı gezdin; bir tık sonrası neden olmasın?" dedim. Bu kararı vermek kolay değildi çünkü günde 10$ harcıyorsun ama Antarktika turları ortalama 10,000$. "Türkiye'de çok yapılmamış bir şeyi, kitlesel fonlamayı denemek istiyorum," dedim. "Ne kaybederim ki? En kötü, Barkın başaramadın, der geçerim." Hayatımın en ilginç süreçlerinden biriydi gerçekten. Bir tarafta seni tanımadığı halde

"SEYAHAT ETMEK LÜKS DEĞİL, KENDİ FIRSATLARINIZI YARATARAK DA SEYAHAT EDEBİLİRSİNİZ."
TRAVEL IS NOT LUXURY; YOU CAN TRAVEL BY CREATING YOUR OWN OPPORTUNITY"

How old were you when you stepped on Antarctica?
I was 22 years old, three years ago.

You set out with the money you collected through crowdfunding. Some supported you, and some hindered you during the process. What was this Antarctic trip all about? Was it just a personal whim or ambition?
It all goes back to my childhood. When I learned to read and write, my aunt, who was a teacher, gave me a red-capped world atlas. It has always been my favorite book. I used to dream before going to bed at night; I would memorize the countries and their flags one by one. Back then, I wanted to be an archaeologist or an explorer. When I looked on the world map, Antarctica seemed as the least explored place on earth. At the end of my last trip to South America, when I was in Brazil, I said to myself: "Oh boy, you have miraculously traveled to six continents. Why not go a little further?" It was not easy to make that decision as a person who spent $10 a day, as Antarctica tours averaged around $10,000. Then I decided to try crowdfunding which was not very

acayip destekleyen insanlar; diğer tarafta tanıdıkların arasında "Abi, dilenci misin? Ne yapıyorsun?" diyenler. Aslında oradaki para çok önemli değil; insanlar bir hayale ortak oluyor. 20 lira da verebilirlerdi; 5.000 Lira da. Amaç daha fazla kişinin kalbine dokunmaktı. Bir kişiden 20.000 TL almak yerine, 20.000 kişiden 1 TL almaktı. 60 günlük bir süremiz vardı. Biz bütün parayı 21 günde topladık.

Peki senin hayaline ortak olanlar bundan ne fayda gördüler? Sadece Barkın'ı mutlu etmek ya da bir gencin hayalini gerçekleştirmesini sağlamak mıydı amaç? Bunun ötesinde bir şey olsa gerek.
Kesinlikle! Aslında kitlesel fonlamanın odağı bireysel gibi gözükse de sen bu hayali gerçekleştirdikten sonra topluma nasıl bir katkıda bulunacağının cevabını da verebilmen gerek. Ben açıklamamı üç tane sebep yazmıştım. İlk olarak, dünyanın en ekstrem destinasyonuna gidip Türk gençliğine bir mesaj vermek istiyordum. "Seyahat etmek lüks değil; kendi fırsatınızı yaratarak da seyahat edebilirsiniz," mesajını herkese ulaştırmaktı amacım. İkincisi,

Üstten: Gemi turuna ev sahipliği yapan eski Rus bilim gemisi; Barkın Özdemir, buz gibi sudan çıkarken. Karşı sayfada, en soldan: Yirmi günlük Antarktika rotası; South Georgia Adası'nda.
From above: Old Russian scientific research ship that hosted the tour; Barkın Özdemir coming out of the icy water. Opposite page, from far left: The itinerary of the 20-day Antarctica cruise; on the South Georgia Island.

common in Turkey. "What would I lose?" I said. In the worst-case scenario, I would have to accept the failure. It was one of the most interesting periods of my life. On the one hand, people I didn't know gave me incredible support. Some of my acquaintances, on the other hand, told me: "Hey bro, are you a beggar?" Actually, the amount donated is not the issue here. The important thing is that people share your dream. They could give any amount between 20 – 5,000 TRY. The goal was to touch more hearts. Instead of getting 20,000 TRY from one person, I aimed at getting 1 TRY from 20,000 people. I felt that I would have more "dream partners" that way. We had 60 days, but collected all the money in 21 days.

So, in what way did your supporters benefit from this project? Was it just to make Barkın happy, or help a young person realize his dream? There must be something beyond that.
Exactly! Although the focus of crowdfunding seems to be personal, you should be able to answer how you will contribute to society once you realize your dream. I stated three reasons in my announcement. First of all, I wanted to hearten the Turkish youth by visiting the world's most extreme destination and say: "Travel is not luxury! You can travel by creating your own opportunities." Secondly, I wanted to send a serious message against global warming. Thirdly, I was going to have the title of "the youngest Turk to set foot on all seven continents".

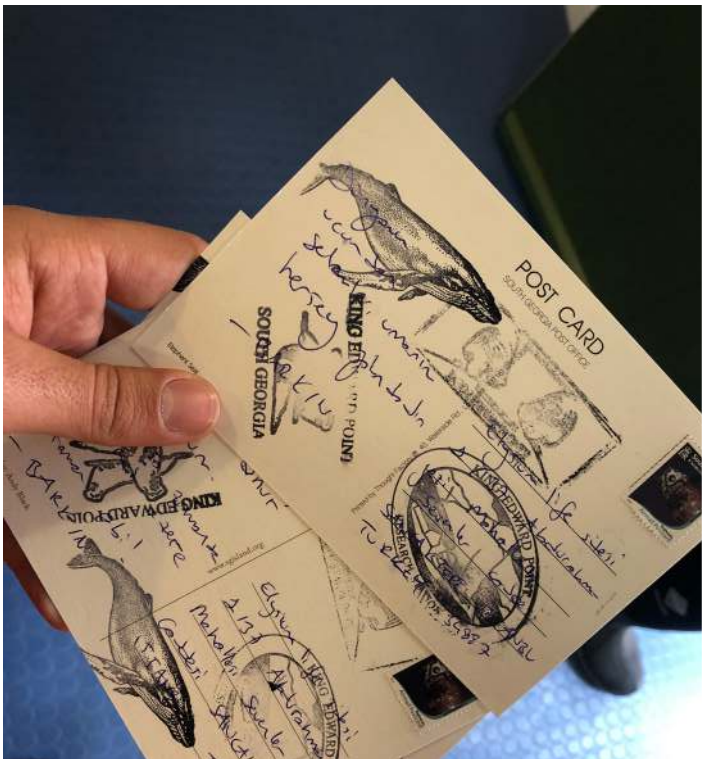
You went to Antarctica on a 20-day cruise. Meanwhile, you also published a book titled "Antarctica Belongs to Nobody, but Everybody". You have blended your travel diary with engaging stories and information that not many know about the continent. Why did you name your book as it is?
Three years ago, there were hardly any resources about Antarctica in Turkish. The number of resources has increased ever since, as TÜBİTAK (The Scientific and Technological Research Council of Turkey) has been making scientific expeditions to the continent for the last three years. People always think that parts of Antarctica belong to England, Chile and Argentina. That's far from the truth! During the Cold War, there was an escalation of conflict between the U.S. and Russia over the control of Antarctica.

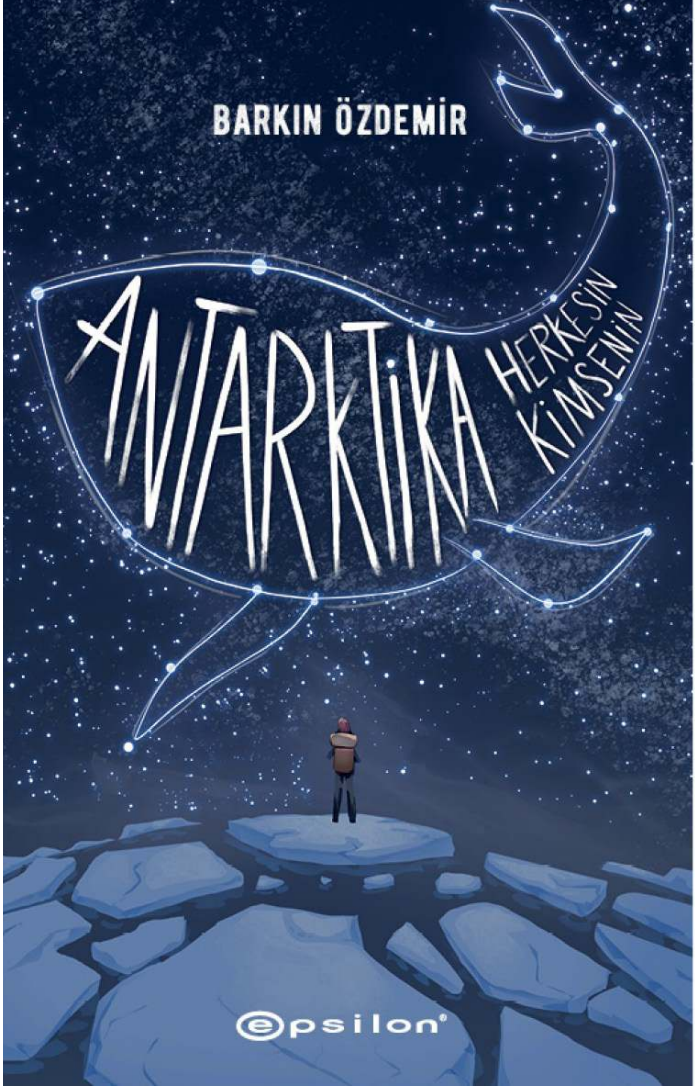
South Georgia Adası'nda doğanın nefes kesici güzelliği. Karşı sayfada: Antarktika'da dev koloniler halinde yaşayan kral penguenler.
The breathtaking beauty of nature in the South Georgia Island. Opposite page: King penguins that live in huge colonies in Antarctica.

"DÜNYA HARİTASINA BAKTIĞIMDA EN KEŞFEDİLMEMİŞ YER ANTARKTİKA'YDI.
WHEN I LOOKED AT A WORLD MAP, ANTARCTICA SEEMED AS THE LEAST EXPLORED PLACE ON EARTH."

küresel ısınma ciddi bir sorun ve buna karşı ciddi bir mesaj vermek istiyordum. Üçüncüsü ise eğer gidersem bütün kıtalara ayak basmış en genç Türk ünvanını alacaktım.

Antarktika'ya 20 günlük bir gemi seyahatiyle gittin. Bu sırada tuttuğun günceyi, kıtaya dair ilginç bilgilerle harmanladığın bir de kitap çıkardın. "Antarktika Herkesin, Antarktika Hiç Kimsenin" başlığıyla ne demek istedin?
Çok acayip, çünkü üç sene önce ben giderken Antarktika hakkında Türkçe kaynak neredeyse hiç yoktu. Son üç yıldır TÜBİTAK araştırma için her sene Antarktika'ya gitmeye başladığından beri kaynak sayısı biraz daha arttı. İnsanlar hep Antarktika'nın bir kısmı İngiltere'nin, Şili'nin veya Arjantin'in sanırlar. Aslında öyle bir şey yok. II. Dünya Savaşı sonrasında, Soğuk Savaş döneminde Antarktika'yı kim ele geçirecek diye Amerika ile Rusya arasında çok ciddi kızışma olmuş. Hatta Antarktika'nın bir kısmındaki adalara mayınlar döşenmiş. O sırada çok beklenmedik bir şey olmuş ve savaş tehdidine karşı ülkeler birleşip 1 Aralık 1959'da bir anlaşma imzalamışlar. Hatta o gün, "Antarktika Günü" olarak kutlanıyor. Antarktika kimsenin değildir; sadece bilimsel araştırmalar ve turistik geziler için dünyaya açıktır, kararına varmışlar.

"YILDIZ GÖZLEMİ İÇİN ANTARKTİKA EN İYİ YER."
ANTARCTICA IS THE BEST PLACE FOR STARGAZING."

In fact, mines were laid around some islands of Antarctica. Then, something unexpected happened and the countries united against the threat of war, signing an agreement on December 1, 1959. In fact, that day is still celebrated as "Antarctica Day". It was decided that Antarctica would not belong to anyone and would be open to the world for scientific research and touristic excursions.

How would one get to Antarctica?
The majority of people board on ships departing from Ushuaia in Argentina. You reach Antarctica after passing the Drake Passage -one of the roughest seas around the world, since it is located where three seas converge. Crossing the strait takes about three days.

There is a saying in the book that I liked a lot: "You think that you would get used to surprises on the road, but you never do. What surprised you most on this trip?
So many things... One of the things hardest to forget was our visit to the world's second-largest penguin colony in South Georgia. 250,000 penguins

Antarktika'ya nasıl gidilir?
Genelde Arjantin'deki Ushuaia'dan kalkan gemi turlarıyla gidiliyor. Üç tane denizin birleştiği noktada olduğu için dünyanın en dalgalı ve fırtınalı denizlerinden biri olan Drake Boğazı'nı geçtikten sonra Antarktika'ya ulaşıyorsunuz. Boğaz geçişi ortalama üç gün sürüyor.

Kitapta çok hoşuma giden bir laf var: "Gezdikçe sürprizlere alışırım sanıyorsun, ama alışamıyorsun." Bu seyahatte en çok nelere şaşırdın?
Çok şeye... Tabii ki benim için unutulması en zor günlerden bir tanesi, South Georgia'da dünyanın en büyük ikinci penguen kolonisini ziyaretimizdi. 250.000 penguen bir aradaydı! Gözlerimden yaş gelmişti. Onun dışında Samanyolu inanılmazdı. Yıldız gözlemi için Antarktika en iyi yer. Dünyanın gökyüzü açısından en temiz yeri, çünkü hiçbir şekilde ışık yok. Samanyolu'na inanamamıştım. "Gerçekten uzaydayız!" demiştim.

Üstten, saat yönünde: Antarktika buzulu; South Georgia Adası'nda. Karşı sayfada, en soldan: South Georgia'daki bilim üssünden kartpostal atarken; kitap kapağı.
Clockwise from above: Antarctic sea ice; on the South Georgia Island. Opposite page, from far left: Sending postcards from a scientific base in South Georgia; the book cover.

together! Tears came down my eyes. Besides that, the Milky Way was incredible. Antarctica is the best place for stargazing. It is the cleanest place in the world in terms of sky, because there is no light whatsoever. I couldn't believe the way the Milky Way looked. "We are really in space!" I said.

Instagram: @barkinozdemir

Barkın Özdemir, Arizona'nın Sedona Bölgesi'ndeki Antelope Kanyonu'nda.
Barkın Özdemir at the Antelope Canyon in Sedona, Arizona.
Fotoğraf ◆ Photo: Barkın Özdemir

www.whatsupmags.com